முச்சங்கம்

மிழ் நிலயம்

முச்சங்கம்

ஆசிரியர்:

ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

முத்தமிழ் நிலையம்,
75, வரதா முத்தியப்பன் தெரு,
சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு : 1000
அக்டோபர் 1947

விலை அணா 8.

Published by:
M. CHAKRAVARTHI NAINAR,
C. I. P. House, Madras.—Q.H.M.S. 459.

Printed at The Royal Printing Works, Madras—MS. 175.
C. 1000—14-10-47.

முன்னுரை

இன்று உலகின் பல நாடுகளில் பல்கலைக் கழகங்கள் (Universities) காணப்படுகின்றன. இவைகளை ஒத்த கழகங்கள் இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருந்தன. வடக்கே தக்கசிலம் பெரிய பல்கலைக் கழகமாக விளங்கிற்று. அதனை ஒப்பத் தெற்கே மதுரை பெரிய பல்கலைக் கழகமாக விருந்தது. தக்க சீலம் மருத்துவக் கலைக்குப் பேர்போனது. மதுரை தமிழ்க் கல்விக்குப் பேர்போனது. இச்சங்கத்தைப் பற்றிப் பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன.[1] தமிழுக்குச் சார்பான கருத்துக்கள் வெளிவந்தால், அவைகளை எதிர்த்துப் போராடும் ஒரு கூட்டத்தினர் என்றென்றும் தமிழ்நாட்டில் உளர் என்பதை நாம் எமது பிறநூல்களில் ஆங்காங்கு எடுத்து விளக்கியுள்ளோம். அக்கூட்டத்தினர் தமிழுக்குச் சார்பாகிய சங்க வரலாறு கற்பனைக்கதை எனக் கூறி, வழக்கம்போல் எதிர்வாதம் புரிந்து வந்தனர். அவருட் சிலர், சங்க நிகழ்ச்சி உண்மை வரலாறே; ஆனால் அது ஆரிய முனிவர் தலைமையில் நடைபெற்றதெனக் கூறி மகிழ்ந்தனர். இறுதியில் சங்க நிகழ்ச்சி மறுக்க முடியாத உண்மை வரலாறாக நிலைபெறுவதாயிற்று. சங்க வரலாற்றின் முடிவு இவ்வாறானதும், தமிழ், வடமொழியின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் அற்றது என அக்குழாத்தினர் கழறினர்; கழறுகின்றனர். நம்மவரிலும் ஒருவர் இருவர் சேர்ந்து அவர்களோடு "ஒத்து ஊது"கின்றனர். இவ்வாதம் நேற்று இன்று தொடங்கியதன்று. நூறு ஆண்டுகளின் முன்னரேயே கால்ட்வெல் இதைக் குறித்து ஆராய்ந்து தனது முடிவைக் கூறியுள்ளார். கால்ட்வெல் பல மொழிகளை ஆராய்ந்த மொழி ஆராய்ச்சி வீரர். அவர் திராவிட மொழிகள் தொடர்பாக எழுதிய நூல், இன்றும் உயர்தர மாணவருக்குப் பாடமாக இருந்து வருகின்றது. "தமிழ், விரும்பினால் தன்னிடத்தில் கலந்துள்ள சில ஆரியச் சொற்களை உதறிவிட்டுத் தான் தனித்து இயங்குவதோடு செழித்து வளரவும் ஆற்றல் படைத்தது". என அழகாகக் கால்ட்வெல் ஆசிரியர் நவின்றுள்ளார். இவ்வாறு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன், வாதங்களும் எதிர்வாதங்களும் நடந்து முடிவு காணப்பட்ட பழைய கருத்து ஒன்றை, ஏதோ புதிய கருத்தாக இன்று நம்மவர் ஒருவர் கிளப்பி ஆர்க்கின்றார். இவர் மாறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு விடையை இந்நூலிற் காணலாகும்.

சென்னை
10—10—47 }

ந. சி. க.

---

[1] ....பாண்டியர்
பாடு தமிழ் வளர்த்த கூடலின் வடாது—ஆசிரியமாலை
கூடலினாய்ந்த ஒண்டீந் தமிழ்—திருக்கோவையார்
நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி
நன்கனகக்கிழி தருமிக் களித்தான்காண்—திருநா. தேவாரம்.

பொருளடக்கம்.

முச்சங்கம்

தோற்றுவாய்

தமிழ் மிகப் பழைய மொழி. உலகில் நாகரிகத்தை முதன் முதல் தோற்றுவித்தவர்கள் எனக் கருதப்படும சுமேரிய மக்கள், தமிழ் நாட்டினின்றும் சென்றவர்களாவர்.[1] சுமேரிய மொழியில் திராவிடச் சொற்கள் பலகாணப்படுகின்றன என்றும், மத்திய ஐரோப்பாவில் இந்து செர்மானிய மொழி பரவுவதன் முன் ஆறுகளின் பெயர்கள், இடப் பெயர்கள் முதலியன திராவிடப் பெயர்களாக விருந்தன வென்றும், அவை இன்றும் தமிழ் மொழியிற் காணப்படும் சொற்களா யிருக்கின்றன என்றும் கிளிமென்ஸ் ஸ்கோனர்[2] (Clemens Schoener) என்னும் சேர்மனியர் காட்டியுள்ளார். இதனல் சிந்து வெளி நாகரிக காலத்து வழங்கிய மொழி தமிழே என்பது ஓர் அளவில் தெளிவுறுகின்றது. சுமேரிய நாகரிகம் கி. மு. 4000 வரையில் உச்சநிலை அடைந்திருந்த தென வரலாற்ருசிரியர்கள் நாட்டி யுள்ளார்கள். சுமேரியர், சிந்துவெளியிலும் தென்னிந்தியாவிலுமிருந்து சென்றவர்களாயின், தென்னிந்திய சிந்து வெளி மக்களின் நாகரிகம் மிகப் பழமையுடையதாதல் வேண்டும். இக் கருத்து டாக்டர் பிராங்போட் (Dr. Frankfort) என்

---

[1] Aryan rule in India—p. 51—Havell.

"Sumerians belonged to the Dravidian stock-Aryanization of India-p-65. N. K.Duttt.

[2] Quarterly Journal of the mythic society Vol XXIII p. 132 ,, ,, ,, ,, ,, Vol. XIX No.3

னும் ஆராய்ச்சிவல்லுனரால் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழருடைய ஆட்சி மிக மிகப் பழங் காலத்திலேயே தோன்றி நடைபெற்றது என்பதை விளக்கும் பழைய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் இருந்தன.[3] பக்கஸ் முதல் மகா அலக்சாந்தரின் படை யெடுப்பு வரையில் 154 பாண்டிய அரசர் ஆட்சி புரிந்தார்கள் என்றும், அவர்களின் ஆட்சிக் காலம் 6, 451-ஆண்டுகள் என்றும், பிளினி என்பார் குறிப்பிட்டுள்ளார். தயோனிசஸ் முதல் சந்திரகுப்தர் வரையில் 6,042 ஆண்டுகள் கழிந்தன என்று ஹீரன் (Heeren) என்னும் செர்மன் வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மெகஸ்தீனசும் இவ்வாறே குறிப்பிட்டுள்ளார். கிரேக்க உரோமன் ஆசிரியர்கள் இந்திய அரசர் பெயர்களை பக்கஸ், தயோனிசஸ் என்று தமது மொழிப் பெயர்களால் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் குறிப்பிட்ட காலக் குறிப்புக்கள் நம்பத்தகாத அவ்வளவு அதிகப்படியாகக் காணப்படலாம். இதனைப் பிறிதோரிடத்தில் விளக்குவோம்.

இவ்வாறு எகிப்தியர், சுமேரியர், பாபிலோனியர், அசீரியர், பினீசியர், மினோவர் (Creteians) முதலிய பண்டைய மக்கட்கெல்லாம் பழமையே நாகரிகம் பெற்று விளங்கிய தமிழர், புலவர்களைக் கூட்டி மொழியை வளர்த்தார்கள்; நூல் நிலையங்களை அமைத்தார்கள் என்னும் செய்தி உலக வரலாற்றை நோக்குவார்க்கு வியப்பாகத் தோன்றமாட்டாது. தமிழ் மொழியை வளர்க்கும்பொருட்டுப் பாண்டி நாட்டில் நெடுங்காலம் இருந்த சங்கத்தைப்பற்றி நாம் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாதது.

---

[3] "Science report" 1936 Geral Heard—P. 188.
Hindu Superiority—P. 4-Har Belas Sarda B. A.

சங்க வரலாறு

சங்கவரலாறு, இறையனார் அகப்பொருள் உரையில் முதன் முதல் காணப்படுகின்றது. இறையனார் அகப் பொருள் என்னும் நூல், சங்ககாலத்தில் இறையனார் என்னும் புலவர் ஒருவரால் செய்யப்பட்டது. அதற்கு உரை நக்கீரரால் செய்யப்பட்டது. இவ்வுரை சில காலம் செவி வழக்கில் வந்தது. சில தலைமுறைகளுக்குப் பின் நீலகண்டனார் என்னும் புலவர், அதனை ஏட்டில் எழுதி வைத்தார். பழைய நூல்களுக்கு ஆசிரியர் ஒருவர் பொருள் விரித்தலும் அவ்வுரை, ஆசிரிய மாணாக்க முறையில் தொடர்ந்து செவி வழக்கில் வருதலும் பண் டைய நாள் வழக்காகும். செவி வழக்கில் வரும் உரை களோடு அவ் வக்காலத்தில் புதிதாக அறியப்படும் புதிய கருத்துக்கள் நுழைதலும் இயல்பு.

இறையனார் அகப்பொருளுரையில் காணப்படும் சங்க வரலாறு பின் வருமாறு:

"தலைச் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இரீஇயினார் பாண்டியர்கள். அவ ருள் தலைச் சங்க மிருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்ற மெறிந்த குமர வேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நிதியின் கிழவனு மென, இத் தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞூற்று நாற்பத்தொன் பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன வெத்துணையர் பரிபாடலும், முது நாரை யும், முதுகுருகும், களரியாவிரையு மென இத் தொடக் கத்தன. அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு சங்க மிருந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்க இரீஇயினார், காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவியரங்

கேறினர் எழுவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தது கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

"இனி இடைச் சங்க மிருந்தார் அகத்தியனரும் தொல்காப்பியனரும், இருந்தையூர்க் கருங் கோழியும், மோசியும், வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங் கனும், திரையன் மாறனும், துவரைக் கோனும், கீரந் தையுமென இத் தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத் தெழுநூற்றுவர் பாடினரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், இசை நுணுக்கமும், பூத புராணமு மென இவை யென்ப. அவர் மூவாயிரத் தெழுநூற்றியாண்டு சங்க மிருந்தா ரென்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினர், வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட் கவி யரங்கேறினர் ஐவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப. அக் காலத்துப் போலும் பாண்டி நாட்டைக் கடல் கொண்டது.

"இனிக் கடைச் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறு மேதாவியாரும் சேந்தம் பூதனரும், அறிவுடைய ரனரும், பெருங்குன்றூர்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனரும், மருதனிள நாக னரும், கணக்காயனர் மகனர் நக்கீரனரு மென இத் தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவ ருள்ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடின ரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந் தொகை நானூறும், குறுந் தொகை நானூறும், நற்றிணை நானூறும், புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப் பத்தும், நூற்றைம்பது கலியும், எழுபது பரிபாடலும்

கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையுமென்று இத் தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல், அகத்தியமும் தொல் காப்பியமுமென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர் களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந் திருந்த முடத் திருமாறன் முதலாக உக்கிரப் பெரு வழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவி யரங்கேறினார் மூவர் பாண்டியரென்ப.''

இதன் சுருக்கம் வருமாறு: முதல் சங்கம், எண்பத் தொன்பது பாண்டியர் ஆட்சியில் 4,440 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. அச் சங்கத்தில் 549 புலவர்கள் எப் பொழுதும் அங்கத்தவர்களாயிருந்தார்கள். அச் சங்கத் தில் நூல்களையோ பாடல்களையோ செய்து அரங் கேற்றினோர் 4449 பேர். இச் சங்கம் குமரி முனைக்குத் தெற்கே இருந்து கடல்கோட்பட்ட (தென்) மதுரையில் நடைபெற்றது.

இரண்டாவது சங்கம், ஐம்பத்தொன்பது. பாண் டியர் ஆட்சியில் 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இச் சங்க உறுப்பினரின் தொகை, ஐம்பத்தொன்பது நூல்களையோ பாட்டல்களையோ செய்து இச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய புலவர்கள் 3700 பேர். இக் கழகம் பொருநை (தாம்பிரவர்ணி) முகத்துவாரத்திலுள்ள கபாடபுரத்தில் நடைபெற்றது.

மூன்றுஞ் சங்கம் நாற்பத்தொன்பது பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் 1850 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இச் சங்கத்தின் உறுப்பினர் தொகை நாற்பத்தொன் பது. இச் சங்கத்தில் நூல்களையோ பாடல்களையோ அரங்கேற்றிய புலவர்களின் எண் 449. இக் கழகம் கூடல் என்று வழங்கிய மதுரையில் நடைபெற்றது.

இறையனார் களவியலுரையின்படி, முச் சங்கங்களும் 197 பாண்டிய அரசர் காலங்களில் 9990 ஆண்டுகள் நடைபெற்றன. பிளினி, மெகஸ்தீனஸ், ஹிரன் முதலியோர், அக் காலத்தில் இந்திய நாட்டில் காணப்பட்ட குறிப்பின்படி, மௌரிய சந்திரகுப்தனுக்கு முற்பட்ட 154 அரசர் 6,451 ஆண்டுகள் வரையில் ஆண்டார்கள் எனக் கூறியிருப்பதை முன்னுரைத்தில் காட்டியுள்ளோம்.

இறையனார்களவியல் உரையின்படி ஒரு அரசனுடைய ஆளுகைக் காலம் சராசரி 51 ஆண்டுகள் ஆகின்றது; பிளினி முதலியோர் கூறியபடி 42 ஆண்டு வரையில் ஆகின்றது. எகிப்திய பழைய வரலாற்றின்படி சராசரி ஒரு அரசனின் ஆட்சிக் காலம் 30 ஆண்டுகள் எனக் கணக்குச் செய்யப்பட்டுள்ளது. எகிப்திய வரலாற்றில், சில அரசரின் காலம் இக் கணக்குச் சரிவரவில்லை. ஆகவே அவர்கள் சிலர் நூறு ஆண்டுகளும், சிலர் முந்நூறு ஆண்டுகளும் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கணக்குச் செய்யப்பட்டுள்ளது. முற்காலத்தில் காலங்கள் அரசர் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்தே கணக்கிடப்பட்டன. ஆகவே ஒவ்வொரு அரசரின் காலமும் நன்கு குறித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. சில காலங்களில் வெவ்வேறு பரம்பரை அரசினர் ஆட்சி புரிந்தமையாலும், பிற காரணங்களாலும் உண்டான தடுமாற்றங்களால் அரசர் பலரின் பெயர்களையும் பற்றிய குறிப்புக்கள் மறைந்து போயின ஆகவே சில அரசர் நூறு, அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்கள் எனக் கணக்குச் செய்யும் வழக்கு உண்டாயிற்று. இவ்வாறு இலங்கை அரசர் வரிசையைக் கூறும் மகா வம்சம் என்னும் சிங்கள நூலில் சில பிழைகள் நேர்ந்தன. அவை அண்மையில் வரலாற்று ஆசிரியர்களால் திருத்தப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைக் கற்பனை என்று கூறிவிடுதல் அமையாது. அதில் சில கற்பனைகளும் புகுந்திருக்கின்றன என்பதும் உண்மையே. புலவர்கள், நூல்களின்பெயர்கள் சில, காலத்தை நோக்காமல் முன் பின்னாகவும், பின் முன்னாகவும் கூறப்பட்டிருத்தல் கூடும். இந்திய நாடல்லாத பிற நாடுகளில் காணப்படும் சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை நாம் அறிவதால் இச் சங்க வரலாற்றில் கூறப்படும் காலக் கணக்கைப் பற்றிய உண்மையை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் கூடும். எரதோதஸ்(Heradotus 480 B.C.) எகிப்திய அரசர் ஆட்சிக் காலத்தைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது வருமாறு:

"எகிப்தை ஆண்ட முதல் அரசன் மெம்பிஸ். இவன் வல்கன் என்னும் ஆலயத்தைக் கட்டினான். அவனுக்குப் பின் அரசாண்ட 340 அரசர்களின் பெயர்களைக் குருமார், புத்தகத்தில் குறித்து வைத்திருக்கின்றார்கள். அங்கு முதல் ஆண்ட அரசன் முதல், கடைசியாக ஆண்ட அரசன் வரையில் உள்ள அவர்கள் உருவங்களும், அக் காலங்களில் வாழ்ந்த தலைமைக் குருமாரின் வடிவங்களும் மரத்தில் செதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குருமார் அவைகளை எனக்குக் காட்டி 341 தலைமுறைகள் கழிந்தனவென்று கூறினார்கள். அக் காலத்தில் ஒரே தொகையான அரசரும், அதே தொகை முதன்மைக் குருமாரும் இருந்தார்கள். 300 தலை முறைகளும் பத்தாயிரம் ஆண்டுகளாகும். மூன்று சந்ததியினர் தனித்தனி நூறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தனர். முப்பத்தெட்டுச்சந்ததியினரும் 1040 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார்கள். ஆகவே, 341 அரசரின் காலமும் 11340 ஆண்டுகளாகும். இக் காலத்தில் நான்கு முறை சூரியன் வழக்கத்துக்கு மாறாக வேறு திசையில் உதித்தது; இருமுறை மேற்குத் திசையினின்றும்

உதயமாயிற்று என்று இவ்வாறு அவர்கள் கூறினர்கள். அவ்வரசர்கள் ஒருவர் மற்றவர் புதல்வன் என்றும், அவர்களுக்கு முன்தேவர்கள் எகிப்தை ஆண்டு மக்களிடையே வாழ்ந்தார்கள் என்றும், அத்தேவர்களுள் கடைசி அரசன் கிரேக்கரால் அப்பலோ என்று அழைக்கப்படும் ஹோரஸ் என்றும் அர்கள் கூறினர்கள்."

பாபிலோனிலே யுள்ள நிப்பூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள களிமண் ஏடு ஒன்று கி. மு. 2198 வரையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது பெரியவெள்ளப் பெருக்குக்கு முன் 28,876 ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்த 134 அரசர்களின் பெயர்களை வரிசையாகக் கூறுகின்றது. இன்னொரு களிமண் ஏடு, பெரிய வெள்ளப் பெருக்குக்குப் பின் 25,063 ஆண்டுகள் ஆண்ட 139 அரசர்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.[1]

பாபிலோனில் கிஷ் பரம்பரையில் கலுமம் (Galumum) என்னும் அரசன் 9000 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தான். சக்கிப் என்பவன் 840 ஆண்டுகளும், ஆர்பி 720 ஆண்டுகளும், எட்டன 635 ஆண்டுகளும், பர்சல் நூன 1,200 ஆண்டுகளும் ஆண்டார்கள். எரச் அரச பரம்பரையில் மெஸ்கிங்சஷார் 325 ஆண்டுகளும், என் மேர்கார் 420 ஆண்டுகளும், லுகுல்பன்டா 1,200 ஆண்டுகளும் ஆண்டார்கள்.[2] பெரோசஸ் (Berosus கி.மு. 280) என்னும் பாபிலோனிய வரலாற்றுசிரியர் படைப்புக் காலம் முதல் மனிதன் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். அவர் முதல் அரசன் கடவுளால் தெரியப்பட்டானென்றும், அவன் பெரிய வெள்ளப்பெருக்கு அளவும் 36,000 ஆண்டுகள் ஆண்டான் என்றும் கூறியுள்ளார்.[3]

---

[1] Cambridge ancient history—Vol 1. P. 365.
[2] Cambridge ancient history—Vol 1. P. 365.
[3] History of Civilization P. 250—Will Durant.

[4] பழைய சீன அரசர் தனித் தனி பதினெண்ணுயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தார்கள் என்று சீனப் பழங் கதைகள் கூறுகின்றன.

கிறித்துவமறையின் பழைய ஏற்பாடிற் காணப் படும் அரசர் பலர், எண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தார்கள்.

இவ்வாறு பழைய வரலாறுகளில் அரசர் ஆட்சிக் காலங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே அரசர் ஆளவில்லை என்று பொருள்படாது. எழுதியவர்கள் காலத்தை மிகைப்படுத்தி எழுதிவைத்தார்கள், அல்லது அவர்கள் காலக் கணக்குச் செய்ததில் ஏதோ தவறுதல் நேர்ந்துள்ளதென விளங்குகின்றது. மற்றைய நாட்டுப் பழைய வரலாற்றுசிரியர்கள் எழுதிவைத்துள்ளவைகளை விடச் சங்ககாலக் கணக்கில் அதிக தவறு இருப்பதாகத் தோன்றுது. சங்கத்தை ஆதரித்த அரசர் 197 பேர் என்றும் அவர்கள் ஆட்சிக் காலம் 9990 ஆண்டுகள் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனுல் ஒரு அரசனின் ஆட்சிக் காலம் சராசரி 51 ஆண்டுகள் அளவிலாகின்றது.

பழைய வரலாற்றுசிரியர்கள் இரு வகையினர்

முற்காலத்தில் அரசர்களுடைய வரலாறுகள் இரு வகையாக விருந்தன. கோயிற் குருமார் அல்லது பூசாரிகள் அரசரின் ஆட்சிக் கர்லங்களையும் அவர் காலத்தில் நடந்த முக்கிய நிகழ்ச்சிகளையும் குறித்து வைத்தனர். அவர்கள் சமயத் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளையே முக்கியமாகக் கருதினர். அரசரின் ஆட்சிக்

---

[4] History of Civilization P. 647 ,, ,,

காலத்திலிருந்தே காலங் கணிக்கப்பட்டமையின் காலங்கள் மிகவும் கருத்தோடு குறித்துவைக்கப்பட்டன. இ. மு. ஆறும் நூற்றாண்டு முதல் தொடர்ந்துவரும் இலங்கை அரசரின் காலமும், இவ்வாறே புத்த குருமாரால் குறித்து வைக்கப்பட்டன. மெகஸ்தீனஸ், பிளினி முதலியோர் பழைய இந்திய அரசரையும் அவர் காலங்களையும் குறிப்பிட்டது இவ் வகைக் குறிப்புக்களைக் கொண்டேயாகும். இவ் வரலாறுகளே பிராமணரால் பலவாறு திருத்தியும், கூட்டியும் குறைத்தும், உலகில் நிகழக் கூடாத பல கற்பனைக் கதைகளைப் புகுத்தியும் எழுதிவைக்கப்பட்டன. அதனால் புராணங்கள், வரலாறு என்னும் பெயரை இழந்து கற்பனை நூல்கள் என்னும் பெயரைப் பெற்றன. புராணங்களை நன்கு ஆராய்ந்த பார்கிடர் (Pargiter) என்பாரும், இக்கருத்தினையே வெளியிட்டார். ஆயினும், புராணங்கள் சிலவற்றில் காணப்படும் அரசர் காலங்கள் நேரா யிருத்தலை பார்க்கிட்ரும் பிறரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

குருமாரல்லாத இன்னொரு வகையினரும் அரசர் வரலாறுகளைக் குறித்து வைப்பாராயினர். இவர்கள் அரசர் அரண்மனைகளிலிருக்கும் புலவர்கள். இவர்கள் தம்மைப் புரக்கும் அரசனுடையவும், அவன் முன்னோருடையவும் வீரம், கொடை, வெற்றி போன்ற செயல்களைக் குறித்துவைத்தனர். அவர்கள் அரண்மனையில் நடக்கும் சிறப்புக் காலங்களில் அவைகளைப் பாடிக் காட்டினர். இவ் வகை வழக்கு இந்திய நாட்டில் மாத்திரமன்று, பழைய நாகரிக நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் இருந்து வந்தது. கலிங்கத்துப் பரணியில் சயங்கொண்டார், இராசபாரம்பரியம் கூறியதும் இவ்வகை வழக்குப் பற்றியே. கோயிற் குருமார் குறித்துவையாத பல செய்திகளைப் புலவர் குறித்துவைப்பர்.

இலங்கைப் புத்த குருமாரால் எழுதப்பட்ட மகா வமிசத்தில் காணப்படாத பல செய்திகள் சிங்களவரின் பிற நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இதனால் குருமாரால் எழுதப்படாத பிற வரலாறுகளும் இருந்தனவெனத் தெரிகிறது.[1]

இவ்வகை வரலாறுகள் எகிப்து பாபிலோன் முதலிய நாடுகளில் காணப்படுவதற்கும், நமது நாட்டிற் காணப்படாமைக்கும் காரணம்

எகிப்து, பாபிலோன் முதலிய நாட்டின் அரசர் வரலாறுகள் நீண்ட காலம் அறியப்படாமல் இருந்தன. அங்கு கிடைத்த எழுத்துப் பொறித்த பட்டையங்கள் வாசிக்கப்பட்ட பின்பே, அந் நாட்டு அரசர்களின் வரலாறுகள் அறியப்பட்டன. அந் நாடுகளில் மக்கள் நூல்களையோ வரலாற்றுக் குறிப்புக்களையோ களிமண் ஏடுகளில் எழுதி, அவைகளைச் சூளையிலிட்டபின் வைத்துப் பாதுகாத்தார்கள். அவை நெருப்பு, வெய்யில், மழை முதலியவைகளால் அழிந்து போகத்தக்கனவல்ல. எகிப்திய சமாதி அறைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த பைபிரஸ் என்னும் நாணல் தாளில் எழுதிய நூல்களும் அழியாதிருந்தன.

---

[1] There are other historical works of subsequent date, nearly all written in the Singhalese language. Occasionally they contain supplementary details of the early period which are not found in these two books, thus showing that their composers had also access to some manuscripts that are now lost. Among such works may be noted the Rajavaliya, the Thupavansaya and the Dhatuvansaya—Ancient Ceylon—P. 11—H. Parker.

தமிழ் மக்கள் பனை ஓலை, தாளிப் பனை ஓலை முதலிய வைகளையே எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். இவை நெருப்பு, வெய்யில், மழை முதலியவைகளால் எளிதில் அழிந்து விடக் கூடியனவா யிருந்தன. முற் காலத்தில் போர்கள் மிகக் கொடுமை விளைப்பனவா யிருந்தன. பெரும்பாலும் நகரங்கள் தீயிட்டு அழிக்கப் பட்டன. "ஊர்சுடு புகை" என இலக்கியங்களில் பல முறை வருதலை நாம் காணலாம். ஒரு முறை ஒரு நகரம் அழிக்கப்பட்டால், மக்கள் பெரும்பாலும் பிறிதொரு இடத்தில் சென்று குடியேறுவார்கள். அழிக்கப்பட்ட நகரம் வாழ்வதற்கே தகுதியற்றதாக மாறிவிடும் மேற்கு ஆசிய நகரங்கள் பெரும்பாலும் தீயினால் அழிக்கப் பட்டன. சமீப காலத்தில் ஏழு பெரிய மதில்களோடு விளங்கிய விசய நகரமே இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. போர்க் காலத்தில் மக்கள் தமது உயிர்களுக்காக ஓடும்போது நூல்களையும் உடன் கொண்டு சென்றார்கள் எனக் கூறமுடியாது பிற் காலத்தில் மதப் போராட்டங்கள் உண்டாயின. அக் காலத்தில் பல நூல்கள் அழிக்கப்பட்டன. இவை யல்லாமல் இடையிடையே நேர்ந்த வெள்ளப்பெருக்கு களாலும் தமிழ் நூல்கள் அழிந்து போயின. இதனைக் குறித்து சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள், தமது கலித்தொகைப்பதிப்புரையில் கூறியிருப்பதுவருமாறு:

"தமிழுக்குக் காலாந்தரத்தில் இரண்டு பெரும் பூதங்களால் இரண்டு பேரிடையூறுகள் நிகழ்ந்தன. குமரியாறும் அதன் தெற்கணுள்ள நாடுகளும் சமுத் திரத்தின் வாய்ப்பட்டமிழ்ந்தபோது தமிழ்ச் சங்கத் திற்கு ஆலயமாய்ச் சர்வ தமிழ்க் கிரந்த மண்டபமா யிருந்த கபாடபுரம் அதன்கண்ணிருந்த எண்ணாயிரத் தொரு நூற்று நாற்பத்தொன்பது கிரந்தங்களோடு

வருண பகவானுக்கு ஆசமனமாயிற்று. பாண்டிய நாட்டின்வடபாலில் ஆங்காங்குச்சிதறுண்டு உலாவியசாதாரணசன விநோதார்த்தமான சில கிரந்தங்களும்பள்ளிக்கூடங்களிற் சிறுவர் தங்கள் தேர்ச்சிக் குரியன வாய் வ்ழங்கிய சிறு நூல்களுஞ் சில்லறை வாகட சோதிடாதிகளுமே பிற்காலத்தார் கைக்கு எட்டுவனவாயின,

'ஏரண முருவம் யோக மிசை கணக் கிரதஞ் சாலக்
தாரண மறமே சந்தந் தம்பநீர் நிலமு லோகம்
மாரணம் பொருளென் றின்ன மானநூல் யாவும் வாரி
வாரணங் கொண்ட தந்தோ வழிவழிப் பெயருமாள'

எனப் புலம்பிய நமது முன்னோரிடத்திலிருந்து நாம் அடைந்த பிதிரார்ச்சிதம் வெறும் பெயரினுஞ் சிலவேயாம்.

"இப்பால் வடமதுரைச் சங்கம் ஏற்பட்டு, இடமிடந்தோறும் நடைபெற்றுள்ள சுவடிகளைச் சேகரித்துத், தமிழ்ப்பரிபாலனம் பண்ணித் தன் காலத்தும் நானூற்றைம்பது புது நூல்களை அரங்கேற்றி வைத்தது. அதன் பின்னர்ச் சமணவித்துவான்கள் தலையெடுத்துப் பல பல நூல்கள் இயற்றித் தமிழை வளர்த்தனர். அதன்மேல் இதிகாச புராணாதிகள் சமஸ்கிருத மொழியினின்று வித்துவான்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு மறுபடியும் தமிழ் தலையெடுத்தபோது, நாடு முகமதியர் கைப்பட, அவர்கள் குரானுக்கு மாறாகவும் வீருவதோ கிரந்தங்கள் மண் மேல் என்று, மத வைராக்கியங் கொண்டு அந்தோ! நமது நூற் சாலைகள் அனைத்தும் நீறாக அக்கினி பகவானுக்குத் தத்தஞ் செய்தனர். இவர்கள் கைக்குத் தப்பிய சின்னூல்களே இந் நாளில் நமக்குப் பெரிய அரிய நூல்களாயின. அவைகளும் இக்காலத்து இன்னும் தமக்கு என்ன பேரவதி வருமோவென்று பயந்தாற் போல, இங்கும் அங்கும் ஒளிந்துக்

இடந்து படிப்பாரும், எழுதுவாரும், பரிபாலிப்பாரு மின்றிச் "செல்லுத் துளைத்த புள்ளி யன்றி மெய்ப் புள்ளி விரவாத சென்னுளேட்டிற் பல் துளைத்து வண்டு மணலுழுத வ்ரியெழுத்து" உடையனவாய்ச் செல்லினல் அரிக்கப்பட்டும் பாணப்பூச்சிகளால் துளைக்கப்பெற்றும் மூன்றுவது பூதமானமண்ணின் வாய்ப்படுகின்றன."

பாண்டித் துரைத் தேவர் காலத்தில் நிறுவப்பட்ட மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட பல் நூல்களும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் எரிவாய்ப் பட்டன. அவ்வாறு எரிந்து போன கையெழுத்துப் படிகளுள் ஒன்று, உவைமன் கதிரைவேற் பிள்ளையால் தொகுக்கப்பட்ட தமிழ் அகராதியின் ஒருபகுதியுமாகும்.

சங்க காலத்தைப்பற்றிய முடிவு

*மதுரைத் தல புராணம், குலசேகர பாண்டியன் முதல் மதுரேஸ்வர பாண்டியன் இறுதியாயுள்ள 74 பாண்டியரைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. மதுரேஸ்வர பாண்டியன் கூன்பாண்டியனின் மகனுவன். கூன்பாண்டியன் அல்லது நெடுமாறனின் காலம் கி. பி. ஏழாம் நூற்ருண்டு என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவன் காலத்தில் சங்கம் இருந்ததென்பதற்கு எழுத்து மூலமான சான்றுகளோ பரம்பரைக் கதைகளோ இல்லை. கி. பி. 4-ம் நூற்ருண்டில் வாழ்ந்த மாணிக்க வாசகருக்குச் சங்க நிகழ்ச்சி பழைய வரலாருக விருந்தது. மணிமேகலையும் சிலப்பதிகாரமும் சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறவில்லை. ஆகவே, சங்ககாலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்ருண்டுக்கு முன் ஆதல் வேண்டும். கன்ன பரம்

*இது சங்க காலத்தைப்பற்றிய குறிப்பு எனப் பண்டித சௌரிராயனவர்கள் ஆங்கிலத்திலெழுதிய கட்டுரையின் மொழிப்பு.

பரையின்படி, சங்கத்தை ஆதரித்த கடைசிப் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி யாவன். இவன் காலத்திலேயே, திருக்குறள், சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டது. தலபுராணத்தில் தமிழ் அரசர் பெயர்கள் வடமொழிப் படுத்தப்பட்டிருத்தலால் எழுபத்து நான்கு பாண்டியரில் உக்கிரப் பெருவழுதி, எவன் என்று அறுதியிட்டறிய முடியாமல் இருக்கின்றது. உக்கிரப் பெருவழுதி கரிகாலனின் தந்தையாகிய இளம் சேட்சென்னியின் காலத்தவன் எனப்படுகின்றான். கரிகாலனின் காலம், கி. பி. 50-க்கும் கி. பி. 90-க்கும இடையில் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, சங்க காலம், கி. பி. முதல் நூற்றாண்டளவிலாதல் வேண்டும். அதற்குப் பின் சங்க மிருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் கிட்டவில்லை. ஆகவே, சங்ககாலத்தின் இறுதி கி. பி. 30 க்கும் கி. பி. 50 க்கும் இடையில் எனக் கூறுதல் தப்பு ஆகமாட்டாது.

சங்கம் எப்பொழுது தொடங்கிற்று என ஆராய்வோம். சங்கம் 197 பாண்டியரால் ஆதரிக்கப்பட்டதென முன கூறினேம். ஒரு அரசனின் ஆட்சிக்காலம் இருபது எனக்கொண்டால், 197 அரசரின் காலமும் 3940 ஆண்டுகளாகும். தென்மதுரையில் நடந்த சங்கம் 89 பாண்டியரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. 89 பாண்டியரின் காலமும் 1780 ஆண்டுகளாகும். நாம் 3940 ஆண்டிலிருந்து 1780 ஆண்டுகளைக் கழித்தால் மீந்திருப்பன 2160 ஆண்டுகளாகும். இக்காலத்தில் தென் மதுரையைக் கடல் கொண்டிருக்கலாம். இக்கணக்கு கி. மு. 2105-ல் பெரிய வெள்ளப்பெருக்கு உண்டானது எனக் கூறும் யூதரின் காலக்கணக்கோடு ஏறக்குறைய ஒத்திருக்கின்றது. ஆகவே, கி. மு. 3940-ல் தலைச்சங்கம் தொடங்கிற்று எனக் கூறலாம். கி.மு. 3500-ல் சிந்து

வெளித் தமிழரின் நாகரிகம் உச்சநிலையில் இருந்த தென்பதையும், அக்காலத்தில் இந்தியாவுக்கும், மேற்கு ஆசிய நாடுகளுக்கும், எகிப்துக்கும் வாணிகத் தொடர்பு இருந்ததென்பதையும் நோக்கும்போது, இது நிகழக் கூடாத ஒரு செயல் என நாம் நினைக்கமாட்டோம்.

தென்மதுரை, கடலுள் மறைந்துபோகக் கபாட புரம் பாண்டியரின் தலைநகரமாயிற்று. அங்கு இரண் டாவது சங்கம் நடைபெற்றது. இராமாயணகாலத்தில் பாண்டியரின் தலைநகர் கபாடபுரமாக விருந்த தெனத் தெரிகின்றது. கபாடபுரம் தாம்பிரவர்ணி முகத்துவா ரத்திலுள்ளது. இச்சங்கத்தை 59 பாண்டியர் ஆதரித் தனர். இவர்களின் ஆட்சிக்காலம் 1180 ஆண்டுகளா கும். ஆகவே, இரண்டாவது சங்கத்தின் இறுதிக் காலம் கி. மு. 980 வரையிலாகும். மூன்றும் சங்கத்தின் ஆரம்பமும் இதுவேயாகும். கபாடபுரம் கடலால் அழிக் கப்பட்டதெனப் படுகின்றது. கபாடபுரத்தை ஆண்ட கடைசி அரசனே கூடலை அமைத்தான். தலபுராணத் தின்படி கடைச்சங்கத்தைத் தொடங்கியவன் உக்கிர பாண்டியனவன். இவன் மாபாரதத்தில் பப்புரவாகன் எனப் படுவான். இவன் மலையத்துவச பாண்டியனின் பேரன். மலையத்துவச பாண்டியனின் மகளையே தல புராணம் சுந்தரன் எனக் குறிப்பிடும் அருச்சுனன் மணந்தான். மலையத்துவசனை அருச்சுனன் மணலூ ரில் சந்தித்தானென்றும், மதுரை நகரை அமைத்த பாண்டியன் மணலூரிலிருந்து வந்தானென்றும் திரு விளையாடற் புராணங் கூறுகின்றது.[1]

---

[1]"கின்னரம் பயில் கடம்ப மாவனத்தின் கீழ்சார்த்
தென்னர் சேகர னெனுங்குல சேகர னுலக
மன்னர் சேகரனரசு செய்திருப்பது மணவூர்"
(நம்பி திருவிளையாடல்)

இதனால் கபாடபுரத்தின் அழிவுக்கும் மதுரைநகர் அமைப்பதற்கு மிடையில் மணலூர் தலைநகரா யிருந்த தெனத் தெரிகின்றது. மணலூர் என்பது தமிழ்ப் பெய ராகக் காணப்படுகின்றது. திருச்செந்திலுக்குப் பக் கத்தே அலைவாய் என்னும் துறைமுக மிருந்தது. இத னையே இராமாயணகாரர் கவாடம் என வடமொழிப் படுத்திக் கூறினர். இவ்வலைவாய்க்குப் பக்கத்தில் மண லூர் இருந்தது. அலைவாய் அல்லது கபாடபுரத்தைக் கடல் கொண்டபோது மணலூரிலிருந்த பாண்டியன் மதுரையைத் தனது தலைநகராக்கினான். பாரதப்போருக் குப்பின்பே மதுரை அமைக்கப்பட்டது. மூன்றாவது சங் கம் 49 பாண்டியரால் ஆதரிக்கப்பட்டது. இவர்களின் காலம் 980 வரையில். இடைச்சங்ககாலம் எனக் குறிக் கப்பட்ட கி. மு. 980 லிருந்து 950 ஆண்டுகளைக் கழிக்க, கிறித்துவ ஆண்டின் தொடக்கம் ஆகின்றது. கபாடபுரம் கடல்வாய்ப் படுவதற்கும், மதுரைநகர் அமைக்கப்படுவதற்கும் சிலகாலம் ஆகியிருக்கலாம். ஆகவே, கி. பி. 30-முதல் கி. பி 50 வரையில் கடைச் சங்கத்தின் இறுதிக்காலம் எனக்கொள்ளுதல் மிகவும் பொருத்தமாகின்றது.

இன்னொரு வகையாலும் இக்காலத்தை ஆராய லாம். ஆலாசிய மான்மியம், குலசேகர பாண்டியன்முதல் மதுரேஸ்வர பாண்டியன்வரையிலுள்ள 73 பாண்டியர் களை மதுரையை ஆண்டவர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றது. 73 வது குப்ய பாண்டியனென்பவனே கூன்பாண்டிய னென்றும் இவன் காலம் கி. பி 7-ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி யெனவும், துணியப்படுகின்றன. 72 பாண் டியரின் காலம் 1440 ஆண்டுகளாகும். இதில் (கி.பி 650) இருந்து கிறித்துவ ஆண்டின் தொடக்கம் வரையிலுள்ள 650 ஆண்டுகளை எடுத்துவிட்டால், மீந்திருப்பன 790.

இதனால் கி. மு. 790-ல் மதுரை தலைநகரான தென்பதும் கடைச்சங்கம் கூட்டப்பட்டதென்பதும் ஆகும். இது கி. மு. 980-ல் கடைச்சங்கம் தொடங்கியதெனக் காட்டப்பட்ட கணக்கோடு ஏறத்தாழ ஒத்திருக்கின்றது.

நூல் நிலையங்கள்

உலகில் நூல்நிலையங்களை நிறுவுதலும் புலவர்களை ஒன்று சேர்த்து மொழியை வளர்ப்பதும், நூல்களை இயற்றுவிப்பதும், இன்று நேற்றுத் தொடங்கிய வழக்கங்களல்ல. இவ்வழக்குகள் இன்றைக்கு நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தொட்டே நடைபெற்றுவந்தமைக்குச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன

எகிப்திலே எடிவ் என்னும் இடத்தில் நூல் நிலையமொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதின் அறை ஒன்றில் நூல்நிலையத்திலுள்ள புத்தகங்களின் பெயர்கள் வரிசையாக எழுதப்பட்ட பைபிரஸ் சுருள் காணப்பட்டது. நூல்நிலையங்களிலுள்ள நூல்கள் பைபிரஸ் தாளில் எழுதப்பட்டவை. இந்நூல் நிலையம் கி. மு. 4000 வரையில் அமைக்கப்பட்டது.

முதலாம் சார்கன், அக்காட்டில் நிறுவியிருந்த நூல் நிலையம், இதற்கு அடுத்தபடியிற் பழமையுடையது. கி. மு. 2700-ல் சுமேரியாவில் பெரிய நூல் நிலையங்கள் தோன்றியிருந்தன. தெல்லோ என்னும் நகரில், ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக ஒழுங்குபடுத்தி அடுக்கப்பட்ட 30,000 களிமண் ஏடுகள் காணப்பட்டன. கி. மு. 2000 வரையில் சுமேரிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கழிந்த கால வரலாறுகளை எழுதிவைத்தார்கள். இவ் வரலாற்றின் பகுதிகள் பாபிலோனிய அரச பரம்பரையை விளக்கும் பகுதி

களுள் அங்கு மிங்கும் வந்துள்ளன. எகிப்திலே வரலாறு எழுதி வைக்கும் வழக்கு பழமையுடையது. பரோவா என்னும் எகிப்திய அரச பரம்பரைக்கு முற்பட்ட அரசரின் வரலாறுகள் தொடர்பாக எழுதிக் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தன. அரசரின் வரலாறுகளை எழுதும் புலவவன், படை எடுப்புக் காலங்களில் அரசரோடு உடன்சென்று வெற்றிகளின் தன்மைகளை எழுதினான், கி. மு. 2500 வரையில் வரலாறு எழுதுவது சிறந்த கலையாகக் கருதப்பட்டது. கி. மு. 2500 முதல் எகிப்திய புலவர்கள், தங்கள் அரசரை வரிசைப்படுத்தி எழுதி, அவர்களிருந்த காலத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். நிகழ்ச்சிகள் இன்ன அரசன் காலத்தில் இன்ன ஆண்டு எனக் குறிப்பிட்டப்பட்டன.

பாபிலோனில் தெல்லோ, இலகாஷ், நிப்பூர் முதலிய இடங்களில் நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. நூல்கள். சாடிகளில் ஒழுங்குபடுத்தித் தட்டுக்களில் வைக்கப்பட்டன. அவைகள் அழிந்துபோயின. அவைகளுள் மிகப் பெரியது போர்சிப்பா என்னும் இடத்திலுள்ள அழிபாடுகளிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அசுர்பானிப்பால் (கி. மு. 673) என்னும் அசீரிய அரசன் பெரிய நூல் நிலையமொன்றை நிறுவினான். அந்நிலையத்திலுள்ள நூல்கள் போர்சிப்பா, கூதா, அக்காட், ஊர், எரெக், இலார்சா, நிப்பூர் முதலிய நகரங்களிலிருந்த நூல் நிலையங்களின் நூல்களைப் பார்த்துப் படியெடுத்தனவாகும். அசுர்பானிப்பாலின் அரண்மனையிற் காணப்பட்ட 30,000 களிமண் ஏடுகள் பாபிலோனியரின் வாழ்க்கையைப்பற்றி அறிவதற்கு ஆதாரமா யுள்ளன. வரலாற்றாசிரியருள் பேர்போன பெரோசஸ் என்னும் ஆசிரியர் (கி. மு. 280) உலகப் படைப்பு, மனிதனின் ஆரம்ப வரலாறு. முதலியவை

களைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். முதல் பாபிலோனிய அரசன் கடவுளால் தெரியப்பட்டு 36,000 ஆண்டு அரசு புரிந்தான் என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

தென் சிரியாவில் களிமண் ஏடுகளடங்கிய பழைய நூல் நிலையமொன்று கண்டு பிடிக்கப் பட்டது. சில நூல்கள் செமித்திய எழுத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தன. இதன் காலம். கி. மு. 1300 வரையில்

எகிப்திலே தாலமிசோதரால் அலக்சாந்திரியாவில் அமைக்கப்பட்ட நூல்நிலையம் மிகப் பெரியது. அதில் 70,000 நூல்கள் இருந்தன. புத்தகங்கள் பைப்பிரஸ் சுருள்களாகவும், ஆட்டுத்தோல் சுருள்களாகவும் இருந்தன.[1] இந்நூல்நிலையம் பலமுறை தீக்கிரையாயிற்று. கிறித்துவமதம் பரவியபோது கிறித்துவ வெற்றியாளர் அதற்குத் தீ வைத்தனர். பின்பு முகமதியர் எகிப்தை வென்றபோது ஓமர் என்னும் கலிவ் (கி. பி. 642) எஞ்சியிருந்த நூல்களை எரித்தான்.

உரோமில் முதல் முதல் நூல்நிலையம் கி. மு. 168-ல் நிறுவப்பட்டது. இது மசிடோனிய அரசருடைய நூல் நிலையத்தி லிருந்து வெற்றிப்பொருளாகக் கவர்ந்த நூல்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. ஆகஸ்தஸ் என்பார் பலனதன், அட்டோவியன் என்னும் பெயருடைய இரண்டு நூல் நிலையங்களை அமைத்தார். கொன்ஸ்தாந்தின் என்பார் பைசாந்தியத்தில் ஒரு நூல் நிலயத்தை நிறுவினார்.

உரோமில் தனிப்பட்டவர்கள் தமது மாளிகைகளில் நூல்நிலையங்கள் வைத்திருந்தனர். சிலரிடத்தில் ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் இருந்தன. இளையபிளினி

---

[1] அக்கால அறிஞர் அந்நூல்களிற் பலவற்றைக் கிரேக்கில் மொழிபெயர்த்தனர். அவைகளுள் எபிரேயத்தில் எழுதப்பட்ட பழைய ஏற்பாடும் ஒன்று.

என்பார் எழுதிய நூல்களில் இருநூற்றுக்குமேற்பட்ட நூல்கள் மேற்கோள்களாகக் குறிப்பிடப்பகட்டுள்ளன. அவை ஒன்றும் இன்று காணப்படவில்லை.

கெய்ரோ, பாக்டாட், கோர்டோவா என்னும் இடங்களில் அராபியர் பெரிய நூல்நிலையங்கள் நிறுவியிருந்தனர் அவைகளில் ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் இருந்தன.

சீனுவில் அரசாங்க நூல் நிலையங்களும், பிற நூல் நிலையங்களும் இருந்தன. சீனச் சக்கரவர்த்தி ஒருவன் வரலாற்ருசிரியர்கள் எழுதிய நூல்களையெல்லாம் தீயிலிட்டு எரிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். பழையனவையெல்லாம் நினைவில் வைக்கும் சுமை நீங்கவேண்டும் என்றும், தன்னிலிருந்துசீனவரலாறு தொடங்கவேண்டுமென்றும் அவன் கருதினன். சாத்திரத் தொடர்பான சில நூல்கள் எரியாமல் தடுக்கப்பட்டன. தடை செய்யப்பட்ட நூல்கள், அரசாங்க நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டன. அரசினர் அனுமதி பெற்று மாணவர் அவைகளை படிக்கக் கூடியதாக விருந்தது. அக்கால நூல்கள் மூங்கில் சட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை. ஆகவே அவை மிகவும் பாரமுடையன. புத்தகங்களை எரியாது காப்பாற்றத் துணிந்தவர்கள் பல தொல்லைகளுக்குள்ளாளுர்கள். பல நூல்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. 460 பேர் கொலைத் தண்டனை யடைந்தனர். கான்பியூசஸ் எழுதிய நூல்களை சிலர் மனப்பாடஞ் செய்திருந்தார்கள். மற்றவர்கள் கேட்டு மனப்பாடஞ் செய்யும்படி அவர்கள் அவைகளைச் சொன்னுர்கள். அவ்வரசன் இறந்த பின் நூல்கள் மறுபடியும் பரவலாயின. ஆனல் அவைகளில் பல தவறுகள் நுழைந்தன.

சீனரின் அரசாங்க நூல்நிலையத்தில் 3,123 இலக்கியங்கள், 2,705 தத்துவ சாத்திரங்கள், 1,318 பாடல் நூல்கள், 2,568 கணித நூல்கள், 869 மருந்து நூல்கள்,

790 பேர் நூல்கள் முதலியன விருந்தன. 18-ம் நூற்றுண்டில் மஞ்சு அரசர், புலவர்களின் பாடல்களைத் தொகுக்கும்படி கட்டளையிட்டனர். 2,300 புலவர்கள் பாடிய 48,900 பாடல்கள் அடங்கிய முப்பது நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டன. அப்பொழுது நூல் நிலையத்தில் 54,000 நூல்கள் இருந்தன.

இந்திய நாட்டிலும் நூல் நிலையங்கள் பல இருந்தன. பனை ஓலைச் சட்டங்களிலும், மரப்பட்டைகளிலும் எழுதப் பட்ட நூல்கள் திபெத்திலும் இந்தியாவின் பல பாகங் களிலும் சேர்த்துவைக்கப்பட்டன. அவை நாமகளின் வீடுகள் எனப்பட்டன. தஞ்சாவூர் சரஸ்வதிமால் முற் கால நூல் நிலையங்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்ட தொன்றாகும். முகமதியர் கி. பி. 1000 வரையில் கடுதா சியை இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவந்தபோதும் 17-ம் நூற்றுண்டு வரையில் பட்டைகளும் ஓலைச் சட்டங் களுமே பயன்படுத்தப்பட்டன.

இந்திய நாட்டில் நூல் நிலையங்கள்

இந்தியாவில் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருள்கள் பனை ஓலை, தாளிப் பனை ஓலை, மரப்பலகை கள், பஞ்சு ஆடை, பூர்சா பட்டை என்பவை. பனை ஓலை யில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மத்திய ஆசியாவில் கிடைத் தன. அவை கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டில் எழுதப்பட் டவை. புத்தருடைய போதனைகள் அவர் மரணத்துக் குப் பின் கூடிய சங்கத்தில் அவர் மாணுக்கரால் பனை ஓலைகளில் எழுதப்பட்டனவென்று ஹியன் தி சியாங் என்னும் சீன யாத்திரிகன் கூறியுள்ளான். தோல், தந் தம், செம்பு, வெள்ளித் தகடுகளும் எழுதப் பயன்படுத் தப்பட்டன. மௌரிய அரசர் காலத்தில் அரசாங்கக்

கட்டளைகள் செப்புத் தகடுகளில் எழுதப்பட்டன. தூய்மையான நூல்களும் செப்புத் தகட்டில் எழுதி வைக்கப்பட்டன.

பதினோராம் நூற்றாண்டில் கடுதாசி பயன்படுத்தப்பட்டது. மாளவத்திலும் கூர்ச்சரத்திலும் 14-ம் நூற்றாண்டில் கடுதாசியில் எழுதிய நூல்கள் கிடைத்தன. மை, மசி எனப்பட்டது. நீர்ச்சஸ் (Nearchus) என்பார் இந்தியர் மரப்பட்டை, ஓலை, துணிகளில் மையால் எழுதுவதைப்பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

நூல் நிலையம் *சரஸ்வதி பண்டாரம் எனப்பட்டது. புத்தர் காலத்தில் நூல் நிலையங்கள் பெரிதும் இருந்தன என்பதற்கு ஆதாரமுண்டு. பத்தாம் நூற்றாண்டுவரையில் நூல் நிலையங்கள் பெருகின. போர்க் காலங்களில் மக்கள் உயிர், உடைமைகளைக் காப்பாற்றுதலல்லாமல் நூல்களையும் காக்கவேண்டியிருந்தது. முகமதியர் வெற்றியாளரானபோது தம் கையிற்பட்ட நூல்களையெல்லாம் தீயிலிட்டனர். தக்காணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் 14ம் நூற்றாண்டளவில் நூல் நிலையங்கள் வளர்ந்தன. விசயநகர் அரசர் காலத்தில் இவை சிறப்புற்றிருந்தன. இன்று காணப்படுவன போன்ற நூல் நிலையங்கள் பல முன்பும் இருந்தன. நாலாந்தா, உதாண்டபுரம், விக்கிரமசிலா முதலிய இடங்களிற் பெரிய நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. மடங்கள் கோயில்கள் அரண்மனைகளிலும் நூல் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

நாலந்தாவில் நியாயம் தொடர்பான நூல்களும் தக்கசீலத்தில் மருத்துவக்கலை நூல்களும், விக்கிரம

---

*தஞ்சாவூர் நூல் நிலையம் சரஸ்வதி மால் எனப்பட்டது இக்கருத்துப்பற்றியே யாகும்.

சிலத்தில் ஆகம நூல்களும் சிறப்பாகவிருந்தன. அரண்மனைகளிலுள்ள நூல்கள் புலவர் அறிஞர்களால் மாத்திரம் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கையெழுத்து நூல்களைப் படி எடுத்துச் செல்லப் பலர் அயல் நாடுகளின்றும் வந்தார்கள். கையெழுத்து நூல்களைப் படி எடுப்பதே பரம்பரைத் தொழிலாகவுள்ள பலர் இருந்தார்கள். சிறந்த அறிஞராகக் கொள்ளப்பட்டவர்களின் நூல் படி எடுத்து உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பரப்பப்பட்டன. மத்திய ஆசியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நூல்களால் இது அறியப்படுகின்றது. வசிட்டர், போதாயனர், கௌதமர் முதலியோரின் நூல்களினால், ஆண்டின் சில காலங்களில் அறிஞர் சிற்சில இடங்களில் கூடினார்கள் எனத் தெரிகின்றது. அவர்கள் நூல் நிலையங்கள் உள்ள இடத்தையே தாம் கூடும் இடங்களாகத் தெரிந்து கொண்டனர்.

தென்னிந்தியாவில் நூல் நிலையங்கள் பல இருந்தன. அரசர் கல்வியைப் பெரிதும் ஆதரித்தமையின் அவர் அரண்மனைகளில் பெரிய நூல் நிலையங்கள் இருந்தன. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் அமைக்கப்பட்ட நூல் நிலையம் அவைகளுள் ஒன்று. அந்நூல் நிலையங்களில் தொகுத்து வைக்கப்பட்ட பாடல்களின் தொகையே எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு,[1] பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என வழங்குவன. யாப்பருங்கல விருத்தி பழைய உரைகள் என்பவைகளில் இன்று காணப்படாத பல நூல்களின் பகுதிகள், மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

முகமதியர் காலத்தில் டில்லி, ஆக்ரா என்னுமிடங்களில் பெரிய நூல் நிலையங்களிருந்தன. புத்தரின் விகாரை, சங்கிராமங்களில் நூல் நிலையங்கள் இருந்தன.

[1] இவைகளுள் எல்லாம் சங்ககாலத்தனவல்ல.

புத்தர் சைன மடங்களுக்கு நூல்களை படி எடுப்பதற்கு அரசராலும் பிரபுக்களாலும் நன்கொடைகள் அளிக்கப் பட்டன. முகமதியர் காலத்தில் நூல்கள் பெரிதும் அழிக்கப்பட்டன. மொகலாய சக்கரவர்த்தி ஒருவர், தான் தினமும் குளிக்கும் வெந்நீர், நூல் ஏடுகளால்தான் எரித்துச் சூடாக்கப்படவேண்டும் எனக் கட்டளை யிட்டார்.[1]

கோயில்கள் மடங்கள் அரண்மனைகளிலன்றித் தனிப்பட்ட புலவர்களும் தமது வீடுகளில் நூல்களைத் திரட்டி வைத்திருந்தார்கள். உ. வே. சாமிநாத ஐயர வர்கள் ஏடுகள் ஆராயும்படி ஊர் ஊராகச் சுற்றி வந்த போது இவ்வகை நூல் நிலையங்கள் பலவற்றைப் பார்த் தார். அவ்வகை நூல் நிலையங்களிலிருந்தே அவர் பதிப்பித்த இலக்கிய ஏடுகள் கிடைத்தன.

தமிழ்நாட்டில் ஆட்சிமுறையே சங்கமுறையாக விருந்தது

தமிழ் நாட்டில் ஆட்சிமுறை சங்கமுறையாகவிருந் தது. முற்காலக் கிராமச் சங்கங்கள் கூட்டம், ஊர், மன் றம், கழகம் முதலிய பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன. தென் னிந்தியாவிற்றோன்றிய கிராம ஆட்சிமுறையே பாபி லோனுக்குச் சென்று, பின்பு ஐரோப்பிய நாடுகளிற் பர விற்று என ஹேவிட் என்னும் வரலாற்றறிஞர் கூறி யுள்ளார். கூட்டங்கள் அல்லது சங்கங்கள் வாயிலாக

[1]It is said that one of the Mogul Eomperors ordered that the books of the infedels should be utalized for boiling water with which his daily bath should be conducted—J. O. T. Andra historical society. Vol. vii No. 4

ஆட்சிபுரிவதும் கல்வி, கலைகளை வளர்ப்பதும் பழந்தமிழ ருக்குப் புதிய செயலாக இருக்கவில்லை. எகிப்து, மேற்கு ஆசியா முதலிய நாடுகளில் பழைய நாகரிகத் தைத் தோற்றுவித்தவர்கள் அந்நாடுகளின் பழங்குடி களல்லர் என்றும், அவர்கள் பிறநாடுகளினின்றும் சென்று குடியேறியவர்கள் என்றும் உறுதிப்படுகின் றன. எகிப்தியர், சுமேரியர் முதலிய பழைய நாகரிக மக்கள் தென்னிந்தியாவினின்றும் சென்றவர்கள் என மேற்புல ஆராய்ச்சி அறிஞர் பலர் கூறுகின்றனர். ஆகவே எகிப்து பாபிலோன் நாகரிகங்களுக்கு அடிப் படை தென்னிந்திய நாகரிகமே எனக்கருதப்படுகின் றது. தென்னிந்திய மக்கள் கையாண்ட நூல் நிலைய அமைப்பு, தமிழ்ச் சங்க அமைப்புப் போன்ற முறை கள் எகிப்திய பாபிலோனிய சின்ன ஆசிய மக்களாலும் கையாளப்பட்டன என்பது தவறாகமாட்டாது. அந்நாடு களில் காணப்பட்ட பழைய நூல் நிலையங்களே அதற் குச் சான்று.

கடல்கோள்

தெற்கே நிகழ்ந்த பல கடல்கோள்களைப்பற்றி இலங்கைப் புத்த நூல்களும் புராணங்களும் தமிழ் இலக்கியங்களும் கூறுகின்றன. சிலப்பதிகாரம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டது. அதில் "வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறாது-பஃறுளியாற்று டன் பன்மலையடுக்கத்துக்-குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள" எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் செய்யப்படுகின்ற காலத்தில் கடல்கோள் நிகழ்ச்சி பழங்கதையாக மாறியுள்ளதென்பது "வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறாது" என வரும் கற்பனையால் அறிய

லாகும். இக்கடல்கோளைப்பற்றிய வரலாறு, சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை செய்த அடியார்க்கு நல்லார் காலத்தில் நன்கு வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது. அவர் இன்று கிடைக்கப் பெறாத பல அரிய பழந்தமிழ் நூல்களைத் தமது உரையில் ஆங்காங்கு மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆகவே கடல்கோளைப்பற்றிய வரலாறு, அக்காலம் வழங்கிய நூல்களில் காணப்பட்டதென உய்த்தறியலாகும். 'நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்' என வரும் சிலப்பதிகார அடிக்கு, அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய உரை வருமாறு: "தென்பாலி முகத்திற்கு வட வெல்லையாகிய பஃறுளி யென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரியாற்றிற்கு மிடையே எழுநூற்றுக் காவத ஆறும், இவற்றின் நீர் மலிவானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ்முன்பாலைநாடும், ஏழ்பின்பாலை நாடும், ஏழ் குன்ற நாடும், ஏழ்குணகாரை நாடும், ஏழ்குறும்பனை நாடுமென்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரி கொல்லம் முதலிய பன்மலைநாடும், காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும் கடல் கொண்டது."

எழுநூறுகாவதம் என்றது கொள்ளத்தகாதது போல் தோன்றலாம். அக்காலம் காவதம் எனப்பட்டது எத்தனை மைல் தொலைவைக் குறித்தது என்று அறிய முடியவில்லை. யாப்பருங்கலவிருத்தி உரையால் ஒரு காவதமென்பது 8000-முழம் கொண்ட தொலைவு எனத் தெரிகின்றது. முற்கால மக்கள் கூறிய ஆண்டுக்கணக்குகள் அளவுக் கணக்குகள் பிழைபடுதலும் கூடும். அது கொண்டு அவர் கூற்றுக்கள் விலையற்றன என்று தள்ளிவிடுமாறில்லை. இவ்வுரையினால் இப்போதுள்ள குமரிமுனைக்குத் தெற்கே பெரிய நிலப் பரப்பு கிடந்த

தென்பது உண்மையே. உரோமர் காலத்து கன்னியா குமரியிலிருந்த கன்னித் தெய்வத்தின் கோயில் இன்று கடலுள் மறைந்து விட்டதெனத் தெரிகின்றது.

தலைச்சங்கம் இருந்த மதுரை தெற்கேயிருந்து கடல்கோட்பட்டதெனப் படுகின்றது. பழைய கடல் கோளைப்பற்றிய வரலாறு காணப்படுதலின், தெற்கே இருந்த மதுரையைக் கடல்கொண்ட தென்பதைக் குறித்து நாம் ஐயுற வேண்டிய தில்லை. செங்கோன் தரைச் செலவு என்னும் பழைய நூலின் சிறுபகுதி அச்சிடப் பட்டுள்ளது. அதில் காணப்படும் சில செய்திகளும் தெற்கே தமிழ்ச் சங்கம் ஒன்று இருந்த தென்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

"செங்கோன் றரைச்செலவைச் சேந்தன் றனியூரான்
றுங்கன் றமிழ்த்தாப் புலித்தொடரால்—அங்கிசைத்தான்
சக்கரக்கோ முன்னின்று சாற்றும் பெருவூழி
யக்கரக்கோ நாமஞ்சுவாம்"

என்னும் பஃறிளியாற்றுத் தலைப்பாய்ச்சல் ஏழ் தெங்க நாட்டு முத்தூர் அகத்தியன் கூற்றானுமிது அறிக.

"தமிழ் தலைமை தலைக்கொண்டான்,
சக்கரன் றெக்கார் குழுவில்"

"......மணிக்கோடு

தங்குபெரு வளநாட்டிற்
றமிழிருந்து புறங்காக்குந் தமிழ் நாடியாங்கே"

என்ன வரும் செங்கோன்றரைச் செலவானும் அதன் உரைப் பகுதிகளாலும் குமரிக்குத் தெற்கே தமிழ் வழங்கும் பெருநாடு இருந்த தென்பது நன்கு விளங்கும்.

தமிழ்ச்சங்கம்
வடநாட்டினின்றும் வந்த ஆரியப் பிராமணரால் நிறுவப்பட்டதென்னும் வாதம்.

தமிழ் ஆராய்ச்சி என்னும் நூல் *எழுதியவர் வடநாட்டினின்றும் வந்த ஆரியப்பிராமணரே தமிழருக்குச் சீர்திருத்தத்தை அளித்தார்கள் என்றும் முதற்சங்கம் ஆரியப் பிராமணர் கூட்டத்தின் தலைவராகத் தென்னாட்டுக்குவந்த அகத்தியர் தலைமையில் நிறுவப்பட்டதென்றும் கூறியுள்ளார். [1] இவர் கூற்றில் யாதும் உண்மையிருக்கவில்லை. தமிழர் வரலாற்றை எழுதும் பிராமண ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலினர் இவ்வாறே எழுத முடியும். ஆரியர் தென்னாட்டுக்கு வந்தபோது தமிழர் அவர்களிலும் பார்க்க மிக மேலான நாகரிகம் பெற்றிருந்தார்கள் என்றும் அவர்கள் தமது கொள்கைகளை நாகரிகம் மிகுந்த தமிழரிடையே புகுத்த முடியாமல் இருந்தமையின் அவர்கள் அறியாதிருந்த புதிய கருத்துக்களையும்கொள்கைகளையும் தழுவினர்என்றும்பழைய தக்காணத்தின் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் என்னும் நூலில் சுப்பிரமணிய ஐயர் கூறியுள்ளார். [2] ஆரிய

---

* Tamil studies—M. Srinivasa Aiyengar, M.A.

1 It is admitted by both by Indian and European scholars that the Civilization of the Tamil nation was in the main, due to the Aryan colonists in the south and that the first acadamy owed its origin to Agastya, the reputed leader of the first band of Brahman imigrants in south India. —ibid p p. 233,4

2 "In early times when the aryans penetrated the fastness of the Dekhan and came in contact with the races of people inhabiting it, they saw them already in possession of a cultured language and high degree of civiizationso much so not only were they not able to impart upon them their own language and culture but had to assimilate fresh ideas and sentiments hitherto unknown to them."— Historical sketches of ancient Dekhan p 78-V. K. Subramaniaya Aiyer, B. A.

ரின் பிராமண காலம் கி. மு. 1000-க்குப் பின். அதற்குப் பின்பே ஆரியப் பிராமணர் தென்னாடு வந்திருத்தல் கூடும். அகத்தியர் ஆரியப் பிராமணரைத் தலைமை தாங்கிக்கொண்டு வந்தவர் என்பதற்குத் தக்க பிரமாணங்கள் இல்லை. புராணக்கதைகள் பொய்யும் புளுகும் மலிந்தவை அவைகளில் சொல்லப்படுபவை பிற ஆதாரங்களின்றி மெய்யெனக் கொள்ளுதல் இயலா. அகத்தியர் இராமாயண காலத்தில் கோதாவரிக் கரையில் இருந்தார். இராமாயணம் பாரதத்துக்குப் பிந்திய நிகழ்ச்சி எனப்படுகின்றது. பாரதப்போர் கி. மு. 1300 வரையில் நிகழ்ந்த தெனத் துணியப்படுகின்றது. கோதாவரிக் கரையில் இராமாயணக்காலத்தில் இருந்த அகத்தியர் எப்பொழுது பாண்டிய நாட்டுக்கு வந்தார்? ஹெரதோதசு சித்திய மக்களிடையே உள்ள அகத்திரிசிகளைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். செங்கோன் தரைச் செலவில் முத்தூர் அகத்தியனென்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. வடநாட்டில் வேத காலத்திலிருந்த முனிவர்கள் இருடிகள் என்போர் எல்லோரும் திராவிடரல்லர் என "முசிலிம்களுக்கு முற்பட்ட இந்தியா" என்னும் நூலில் இரங்காச்சாரியார் எழுதியுள்ளார். இவை போன்ற பல ஏதுக்களால் அகத்தியர் ஆரியர் என்று துணிவதற்கு எவ்வகை ஆதாரமும் காணப்படவில்லை. தமிழ்ச் சங்கத்தோடு தொடர்புபெற்ற அகத்தியர் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் எனக் கொள்வதே தகுதியுடையது. இறையனார் களவியலில் கூறியவற்றை நோக்கும்போது திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றமெறிந்த குமரவேள் முதலிய கடவுளர் சங்கமிருந்தார்கள் என்பது போன்றதோர் பழங்கதையே அகத்தியர் சங்க மிருந்ததும் ஆகலாம். அகத்தியரைப்பற்றி

1 Pre.--Musalman India—V. Rangacharya M. A.

மணிமேகலையில் வரும் செய்திகளால் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டளவில் அவர் வரலாறு பழங் கதையாக மாறியுள்ள தெனத் தெரிகின்றது. மணிமேகலையில் அகத்தியர் தமிழோடு சம்பந்தப்பட்டவராக எங்கும் கூறப்படவில்லை. சங்கத்தொகை நூல்களில் பொதிய மலையைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகளில் பொதியமலை அகத்தியர் இருப்பிடமென்ருவ்து, அங்கு தமிழ் வ்ளர்க்கப்பட்ட தென்ருவது யாதும் கூறப்படவில்லை இவை ஆராயத்தக்கன.

பிராமணர் தாமே தமிழருக்கு நாகரிகத்தை உதவி, அவர் மொழியையும் சீர்திருத்தஞ் செய்தவர்கள் எனக் கூறிவந்தார்கள். இதனைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் எதிர்தார்கள். அக்காலத்தில் வாலாற்று ஆராய்ச்சி அறியப் படவில்லை. அதனுல் இரு கட்சியினரும் தத்தமக்கு வலியனவென்று தோன்றிய சில கருத்துக்களைக் கொண்டுவர்தங்கள் நடத்தினர். ஆரியர் இந்திய நாடு வந்தது முதல் இன்று வரையும் ஆரியர் தமிழர் என்ற பூசல்கள் நடந்தே வருகின்றன. இதனை

'‘ கும்பன் குதத்திற் றமிழ் தோன்றிற் றென்னக் குளறுகின்ற
வம்பருங் கொன்றன்றி வாழா மிலேச்சர்தம் வாயுமிழுந்
தம்பல மேயொக்கு மாரிய மென்னுஞ் சழக்கர்களும்
வெம்பகை யாலிகழ் சண்டாளர் தாமென்கை மெய்ம்மொழியே’

என வரும் முருகதாசரின் பாடலாலும் அறியலாகும். சில சமயங்களில் பிராமணரேயன்றி நம்மவரே ஆரியம் உயர்ந்த தெனவும் தமது அறியாமையால் வாதாடினர். இன்னும் அவ்வகையினர் சிலர் காணப்படுகின்றனர்.

தமிழருக்கும் ஆரியருக்கும் நெடுகிலும் பகையிருந்த தென்பதைச் சங்க இலக்கியங்களிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும்காண்கின்றேம். தமிழை இகழ்ந்த ஆரிய அரசர்மீது

சேரன் செங்குட்டுவன் படையெடுத்துச்சென்று அவர் முடிமிசை கல்சுமத்திக் கங்கையிற் படியவைத்துத் தமிழ்நாடு கொண்டு வந்தான் எனச் சிலப் பதிகாரம் கூறுகின்றது. தமிழ்ச் சங்கத்துக்கும் ஆரியருக்கும் யாதேனும் தொடர்பு இருந்ததெனக் கூறுதல் அமை யாது.

சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை தொல்காப்பியம் கலித் தொகை நூல்களைப் பதிப்பிக்கின்ற காலத்தில் பல ஆரியக் கொள்கையினர் அவரை எதிர்த்துப் போராடி ஞர்கள் என்பது அவர் தமது கலித்தொகைப் பதிப்பு ரையில் கூறியிருப்பவை கொண்டு நன்கு அறியப்படு கின்றது அவற்றுட் சில வருமாறு: "வடமொழியின் மகத்துவத்தை யான் எஞ்ஞான்றும் எட்டுணையும் அவ மதித்தேனல்லன். தமிழ் அநாதியென்ருவது, சமஸ் கிருதத்துக்கு முந்தியதென்ருவது கொள்கிலேன். ஆரி யர் வருவதற்கு முன், பரதகண்டத்திலிருந்த பாஷை தமிழென்றும், ஆரியரால் முறியவடிக்கப்பட்ட தமிழர் தென் திசைச்சென்று சேர சோழ பாண்டிய இராச்சி யங்களை ஏற்படுத்திஞர்களென்றும், ஆதலால் பரதகண் டத்திற்குத் தமிழே முந்தியதென்றுஞ் சாதிப்பாருள ராகவும், யான்

"இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரிசைவாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசை பரப்பும்
இருமொழியு மான்றவரே தழீஇயினு ரென்ருல் இவ்
இருமொழியு நிகரென்று மிதற்கைய முளதேயோ."

என்ற முனிவரர் பதத்தைச் சிரமேல் தாங்கி இருமொழி யுஞ் சமத்துவ முடையன வென்றும், ஆகவே, தமிழிற் குச் சமஸ்கிருதந் தாய்மொழி யன்றென்றுந் தமிழின் பெயர் திராவிட மென்பதன் மரூஉ வன்றென்னும் சாதிப்பான் நின்றனன்."

இவ்வாறு அவர்கள் பணிவோடு கூறியதற்கே மறுப்புகள் எழுந்தன. "ஆரிய சம்பந்தமின்றித் தமிழ்க் கிரந்தங்கள் இடையா; தமிழெழுத்துக்களே கிரந்தாக்ஷரங்களின் திரிபு" எனப் பலர் கூடிக் கூச்சலிட்டனர். இவைகளால் தமிழின் உயர்வை எடுத்து விளக்க முன் வருபவர்மீது ஒரு கூட்டத்தினர் வெகுளி கொண்டிருந்தார்கள் என்று நாம் அறியலாகும். இன்றும் அவ்வகையினர் இல்லாமல் இல்லை. இற்றைக்கு ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாடு இருந்த நிலை வேறு; இன்றைய நிலை வேறு. ஆரியர் தமிழரை நீண்டகாலம் எவ்வாறு இழிவுபடுத்தினர் என்பதைத் தமிழர் சரித்திர பூர்வமாக அறிந்துள்ளார்கள். ஆரியக் கொள்கைகளைக் கூண்டோடு ஒழிப்பதே தன் மதிப்புள்ள தமிழினின் உயர்ந்த இலச்சு என்னும் உணர்ச்சி நாள்வீதம் ஓங்குகின்றது. ஆரியர் தம் வயிற்றுப் பிழைப்பின் பொருட்டுக் கடவுளின் பெயரால் கட்டிவைத்த கட்டுகள் ஒன்று ஒன்றாக அறுந்து போகின்றன. இன்று தமிழினும் பார்க்க ஆரியம் உயர்ந்ததென்று வாதாடும் ஆற்றல் ஆரியக்கட்சியினரிடம் மறைந்துவிட்டது. தம்மைக் கைவிட்டுவிடக் கூடாதென அவர் இரந்து கேட்கும் காலம் தோன்றியுள்ளது. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை இருமொழியும் சமமென வாதாடினார்; இன்றோ ஆரியம் தமிழனுக்கு வேண்டியதில்லை; அது மிலேச்ச மொழி என்னும் வாதாட்டங்கள் நடக்கின்றன.

சங்கப்பலகை

திருநாவுக்கரசர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராவர். இவர் காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தைப்பற்றிய வரலாறு பழங்கதையாக மாறியுள்ளது; சிவபெருமான் சங்கமேறித் தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்ததைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். காலஞ் செல்லச் செல்லக் கற்

பனைக் கதைகள் சங்க வரலாற்றோடு கலந்தன. அவை கதை சொல்லுவோரால் காலந்தோறும் சேர்க்கப்பட்டன. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவில் சங்க வரலாறு பலவாறாக வளர்ந்துள்ளது. சோமசுந்தரக் கடவுள் சங்கப் புலவர்களுக்குச் சங்கப்பலகை அளித்தல், அது பொற்றாமரை வாவியில்மிதந்துகொண்டிருத்தல்; அது, இரண்டு சாண் நீளமுடைய தாதல், மெய்ப்புலமை மிக்கவர் ஏறியிருந்தால் ஒரு முழம் வளர்ந்து அவருக்கு இடங் கொடுத்தல்; சிவபெருமான் செய்த பாட்டில் நக்கீரர் பிழைகாணுதல்; சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டுதல்; கீரன் பொற்றாமரை வாவியில் விழுதல்; அவன், கைலை பாதி காளத்தி பாதி பாடுதல்; அகத்தியர் கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்தல்; நாற்பத்தெட்டு (வடமொழி) எழுத்துக்கள் வடிவான சரஸ்வதி, சாபத்தினால் நாற்பத்தெட்டுத் தமிழ்ப்புலவர்களாகப் பிறத்தல்; சிவபெருமான் அவர்களோடு தானுமொரு புலவராக வீற்றிருத்தல்; சங்கப்பலகை திருவள்ளுவருக்கு இடங்கொடுத்து மற்றப் புலவர்களைத் தடாகத்தில் விழும்படி விடுதல் போன்ற பல புதிய கற்பனைகள் பிற்காலத்தில் தோன்றின. இவ்வரலாறுகள் ஆராய்ச்சிக்குரியனவல்ல. சங்கப்பலகை என்பது சங்கப்புலவர்கள் இருப்பதற்கு இடப்படும் மணை. புலமையில் தேறியவர்கள் மாத்திரம் சங்க மண்டபத்தில் சங்கப் புலவர்களுக்கு இடப்படும் மணைமீது இருக்க அனுமதிக்கப் பட்டார்கள். இவ்வரலாறே சங்கப்பலகை வளர்ந்து புலவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கும் வரலாறாக மாறியுள்ளதெனத் தெள்ளிதில் புலப்படுகின்றது.

பட்டி மண்டபம்

தமிழ்ப்புலவர் அறிவுரைகளும் விரிவுரைகளும் வாதங்களும் புரியும் மண்டபம் பட்டி மண்டபமெனப்பட்டது. இவ்வகை மண்டபங்கள் இருந்தன என்பதைச் சிலப்

பதிகாரம், திருவாசகம் முதலிய நூல்களால் இனிது அறியலாகும். கிரேக்க நாட்டில் இவ்வகை மண்டபங்கள் இருந்தன. கிரீஸ் நாட்டில் அதேன்சுக்கு அண்மையிலிருந்த சிலம்பக்கூடம் அக்கடமஸ் (Academus) எனப்பட்டது. இக் கட்டடம் அதேன்சியருக்கு சிமன் என்பவரால் கொடுக்கப்பட்டது. இங்கு பிளாட்டோ தனது மரண காலம் வரையில் (கி. மு 348) ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆசிரியராக விருந்தார். இம்முறையான கல்வி பின் வந்த தத்துவ சாத்திரிகளாலும் அளிக்கப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறு கல்வி கற்பிக்கப்பட்ட காலம் "பழைய, இடை, புதிய அக்கடமிக்காலம்" எனப்படும். இன்று அக்கடமி என்பது இலக்கியம், இசை, விஞ்ஞானம், ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலைகளை வளர்க்கும் கழகங்களுக்குப் பெயராக வழங்குகின்றது. இதனல் தமிழ்நாட்டில் மாத்திர மன்று, பிறநாடுகளிலும் சங்கங்களும் பட்டி மண்டபங்களும் இருந்தனவென்று தெரிகின்றது.

தமிழ் வடமொழியி னுதவியின்றி இயங்காதென்னும் வாதம்

சங்க நூல்களில் காணப்படும் வடசொற்கள் மிகச் சிலவே. அச் சொற்களும் வடமொழிக் குரியனவோ என்பது ஐயத்துக் குரியது. மக்லீன் என்பார் சங்க நூல்களில் காணப்படும் வடசொற்கள் எனப்படுவன இரு மொழிகளுக்கும் பொதுவாகிய சொற்களாகலாமெனக் கருதினர். தமிழ் ஆராய்ச்சி[1] என்னும் நூல் எழுதிய சீனிவாச ஐயங்கார் 1800 அடிகள் கொண்ட பதிற்றுப்பத்தில் பன்னிரண்டு வடசொற்கள் வரையில் காணப்படுகின்றன வென்றும், இதனல் தமிழ்மொழி

[1]Tamil studies— M. Srinivasa Aiyengar, M.A.

பிறமொழிகளின் உதவியின்றி இயங்கும் வன்மை உடைய தென்றும், தமிழிலுள்ள சிறிய சொற்களைச் சேர்த்து இக் காலப் புதிய கருத்துக்களை விளக்குவதற் குப் புதிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளல் இலகுவில் அமையுமென்றும் விளங்குகின்றதெனக் கூறியுள்ளார். [2]பதிற்றுப்பத்தில் வந்துள்ள வடசொற்களெனக் காட் டப்பட்ட ஆவுதி, பலி, காலன், பாசம், பசாசம், ஆரம், அவுணர், ஆரியர், மந்திரம், சாந்தி என்ற சொறகள் எல்லாம் வடமொழிக்குரியன வென்பது ஐயத்துக் கிட மானது. காலின்ஸ் என்பார் காலன் என்னும் சொல் தமிழ் எனத் 'திராவிட ஆராய்ச்சிகள்' என்னும் நூலிற் காட்டியுள்ளார். பாசம், ஆரம் என்னும் சொற்கள் தமிழுக்கே உரியன வென்று எளிதில் நாட்டிவிடலாம்.

உலகில் உள்ள மொழிகள் எல்லாம் (தமிழ் உட்பட) ஆரியத்தினின்றும் பிறந்தனவென்னும்மூடக்கொள்கை ஒருகாலத்தில் பரவியிருந்தது. அக்காலத்திலும் தமிழ் தனித்தியங்க வல்லது; தமிழோடு பிறமொழிச் சொற்கள் கலத்தல் ஆகாது எனத் தமிழ்ப் புலவர்கள் வற்புறுத்தி வந்தனர். இவர்கள் வற்புறுத்தலுக்கு மாருக, "அன்றியும் தமிழ் நூற்களவிலே யவற்று— ளொன்றேயாயினுந் தனித் தமிழ் உண்டோ" என

---

[2] The authors of this Collection (பதிற்றுப்பத்து) have used Sanskrit derivatives (*tatbavas*) very sparingly and even these relate either to religion or mythology. They are ஆவுதி, பலி, மந்திரம், காலன், பாசம், பசாசம், ஆரம், சாந்தி, அவுணர், ஆரியர். Thus in a work of about 1,800 lines only a dozen words of Sanskrit origin are to be found, and it speaks of the purity of the Tamil language. It can exist without the least help from foreign languages as it had and even now has sufficient elementary words of native origin, out of which compounds can with a little attention to phonetic principles be formed to express modern thoughts –ibid-P. 280

ஈசான தேசிகரென்னும் பிராமணரல்லாதார் ஒருவர் கூறுவாராயினர். ஈசான தேசிகர் மாத்திரமல்லர், இன்னும் அவரை ஒத்த அறியாமையுடைய ஒரு சிலர் காணப்படுகின்றனர். மொழி ஆராய்ச்சி வல்ல கால்டுவெல், "திராவிட மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் தமிழ், தன்னிலேயே வளர்ச்சியடைந்து சீர்ப்பட்டதாயிருப்பதினால், அவசியமானால் அது தன்னோடு கலந்திருக்கும் சமக்கிருதத்தை முற்றுகக் களைந்துவிட்டுத் தனியே நிற்றல் மாத்திரமல்லாமல், சமக்கிருதத்தின் உதவி எவ்வளவுமின்றித் தனித்துச் செழித்துப் பிரகாசிக்கவும் கூடும்" எனக் கூறியுள்ளார்.[3]

[4] திராவிட இந்தியா என்னும் நூல் கூறுவது வருமாறு:

"சொற்கள் சம்பந்தப்பட்ட அளவில் தமிழில் சமக்கிருதச் சார்பு சிறிது உள்ளது என்பது உண்மையே. திராவிட மொழிகளில் வடசொற்கள் பெரிதும் காணப்படுதலால், சமக்கிருதமின்றி அம்மொழிகள் இயங்கும் ஆற்றல் அற்றன என்றும், தென்னிந்திய மொழிகளுக்குத் தாய், சமக்கிருதம் என்றும் பழம்போக்குடைய வடமொழிப் பண்டிதர் நியாயம் கண்டுபிடித்து வாதம் புரிகின்றனர். ஆராய்ச்சி முறையான கல்வியில்லாத பழம்போக்காளருடையவும் கல்வியில்லாதவர்களுடையவும் நம்பிக்கை இவ்வகையினதே யாகும். திராவிட மொழிகளின் இலக்கண நூலார், தாம் கையாளுவது வடமொழியல்லாத மொழியைப் பற்றிய தெனத் தெளிவாகக்

---

[3] The Tamil however, the most highly cultivated *ab-intra* of all Dravidian idioms can dispense with its Sanskrit altogether if need be, and not only stand alone but flourish without its aid.—Dravidian Comparative grammar. P. 31—Caldwell.

[4] Dravidian India p.p. 73—79. T. R. Sesha Iyengar.

குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். திராவிட மொழிகள் சமக்கிருதச் சொற்களை இரவல் பெற்றிருக்கின்றன. தெளிவாகக் கூறுமிடத்துத் தென்னாட்டில் வந்து குடியேறிய ஆரியர் திராவிட மொழியில் பல வடசொற்களைப் புகுத்தினார்கள். ஆங்கிலம், கிரேக்கு இலத்தின் மொழிச் சொற்களை இரவல் பெற்றமையால், அது அம் மொழிகளிலிருந்து தோன்றிற்று என எப்படிக் கூறமுடியாதோ, அப்படியே திராவிட மொழியும் வடமொழியினின்று தோன்றிய தெனக் கூறமுடியாததாகும். வட மொழிச் சொற்கள் திராவிட மொழியில் இடம்பெற்றது போலவே, திராவிடச் சொற்கள் வடமொழியில் இடம் பெற்றுள்ளன. இரவல் பெறுவது இருமொழிகளுக்கும் பொதுவான நிகழ்ச்சி. இதனால்தான் திராவிடம் சமக்கிருதத்திலிருந்து வேருன இனத்தைச் சேர்ந்ததெனத் தெளிவாகின்றது. வேதமொழி, சிந்து ஆற்று ஓரங்களை அடைந்தபோது திருத்தமற்றதாயும், ஒரு கூட்டத்தினரால் மாத்திரம் பேசப்படுவதாயும் இருந்ததென்றும், பல நூற்ருண்டுகளுக்குப் பின் பிற்காலச் சமக்கிருதம் தோன்றிற்றென்றும் அறிஞர் சிலர் கூறுகின்றனர். ஆரியர் வடமேற்கு எல்லைப் புறத்தில் திராவிடரைச் சந்தித்தபோது அவர்கள் (திராவிடர்) செழிப்படைந்திருந்தனர். திருத்தமில்லாத வேதமொழி, திருத்தமடைந்துள்ள திராவிட மக்களின் கூட்டுறவால் சமக்கிருதமாக மாறிற்று என்று நாம் துணிதலாகும். தென்னிந்திய மக்களின் மொழி மிகத் திருத்தமடைந்திருந்த தென்றும், அதனுல் சமக்கிருதத்தில் திராவிட அடிப்படையைக் காணுதல் வியப்புக் குரிய தன்று என்றும் பேராசிரியர் இராப்சன் என்பார் கூறியுள்ளார். [1]இலத்தின் அல்லது கிரேக்க மொழியிற் காணப்படாதனவும்

[1] Cambridge History of India-P. 50.—Prof. Rapson.

சமக்கிருத்தில் மாத்திரம் காணப்படுவனவுமாகிய சில வேறுபாடுகள் ஆரியர் திராவிடரோடு கலக்க நேர்ந்தமையால் உண்டாயின வென்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாகும். ஆரியர் வடநாட்டுக்கு வந்த காலங்களில் திராவிடமொழி அங்கும் வழங்கிற்று. இந்து ஐரோப்பியம் என்னும் ஆரியமொழி இந்தியாவுக்கு வந்த பின் அடைந்த மாறுதல்களைக் கொண்டு இது உய்த்து அறியப்படுகின்றது. இம் மாறுபாடு நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அங்கு வழங்கிய பழையமொழி என்று மாத்திரம் கூறமுடியும். இருக்கு வேதம் எழுதப்பட்டுள்ள இந்து ஐரோப்பிய மொழியை, அவெஸ்தா என்னும் பாரசீக வேதம் எழுதப்பட்ட பழைய இரானிய மொழியிலிருந்து, இரண்டாவதாக உச்சரிக்கப்படும் வல்லினமாகிய மெல்லெழுத்துக்களைக்கொண்டு வேறுபடுத்தியறியலாம். மெல்லின உச்சரிப்புச் சமக்கிருதத்தில் காணப்படுகின்றது. இந்து ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு அது அன்னியமானது. மெல்லின ஓசைகள் திராவிடமொழிக்குச் சிறப்பாக அமைந்தவை. அனவரதவிநாயகம்பிள்ளை அவர்களும் இம் மெல்லின மாற்றம் பழைய சமக்கிருதத்தில் காணப்படுகின்றதெனக் கூறியுள்ளார்.[1] இந்தியாவின் வடமேற்கினின்று இந்து ஐரோப்பிய மொழியைப் பல படிகளாகத் தணிவுபடுத்திய மொழி திராவிடம் என்று அறுதியிடலாம். இந்து ஐரோப்பிய மொழி இந்தியாவை அடைந்த பின் அது பல மாற்றங்களை அடைந்ததென பி. தி. சீனிவாச ஐயங்காரும் கூறியுள்ளார்.[2] பேராசிரியர் ரைஸ் டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) என்பார், வேத மொழி சொற்களாலும் உச்சரிப்பு முறையாலும் திராவிடச் சார்பு பெற்றதென நவின்றுள்ளார். திராவிட மொழி

---

[1] Dravidic Studies No. III P. 56
[2] Age of the mantras—P. T. Srinivas Iyangar M. A.

சமக்கிருதத்தின் அமைப்பு, ஒலி, சொல்வைப்பு, சொற்கள் என்பவைகளைப் பெரிதும் தன் சார்புபடுத்திற்று. வேதமொழிக்கும் அதன் தந்தை மொழியாகிய இந்து செர்மனியத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடு இந்தியாவிலுள்ள மொழியாலுண்டானதே. எம். காலின்ஸ் என்பார், வட இந்திய மொழிகளில் திராவிட அடிப்படை இருப்பதைக் காட்டியுள்ளார். சமக்கிருதந் தொடர்பான மொழிகளில் மாத்திரமல்ல; சமக்கிருதத்திலும் திராவிடம் ஒலிமுறையான மாறுதலை உண்டாக்கியுள்ளது. டாக்டர் குண்டெட் (Dr. Gundert) என்பார் சமக்கிருதம் எடுத்து வழங்கும் மிகப் பல சொன் மூலங்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனைக் குறித்து வடநாட்டுப் பண்டிதர் யாதும் விள்ளுவதில்லை. டாக்டர் டெயிலர் (Dr. Taylor) இந்திய மொழிகளுக் கெல்லாம் மூலாதாரமாயுள்ளது தமிழ் மொழி எனத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இந்திய மொழிகளில் ஆராய்ச்சி செய்வோர் எல்லா இந்திய மொழிகளுக்கும், பழைய தமிழ் அடிப்படை இருத்தலையும், அது சமக்கிருதத்தையும் வேத மொழியையும் செம்மைப்படுத்தியதையும் காண்கின்றனர். ரைஸ் டேவிட்ஸ் என்பார் தமது 'புத்த இந்தியா' என்னும் நூலில் வேதமொழி பழைய திராவிட மொழியோடு கலந்துள்ள தெனக் கூறியுள்ளார். மக்லீன் என்பார், திராவிடம் வடமொழிக்கு காலத்தால் மிக முற்பட்ட தென்பதில் சந்தேகமில்லை என நவின்றுள்ளார். மொகஞ்சதரோப் பழம் பொருள்களைப்பற்றி ஆராய்ந்த பின், தமிழிலுள்ள ஓரசைச் சொற்களைக்கொண்டு இந்தியாவின் கற்கால நாகரிகத்தைப்பற்றிப் படிக்கலாம் என்றும, மொகஞ்சதரோவில் காணப்பட்ட ஓவிய முறையான எழுத்துக்கள் முற்காலத்தில் வழங்கிய மொழிக் குரியனவென்றும், அம் மொழி பழந் தமிழ் என்றும் பி. தி. சீனிவாச ஐயங்கார் கூறியுள்ளார்.

டி. ஐயங்காரவர்கள் வடநாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் சமக்கிருதச்சார்புபெற்ற பழந் தமிழ் என நம்புகின்ருர். இதுவரையில் கூறியவற்ருல் திராவிடர் ஆரியரினின்றும் முற்றும் வேருன மக்கள் எனத் தோன்றுகின்றது. திராவிட மக்கள் திருத்தமான மொழியுடையவர்களா யிருந்தனர். இவர்கள், தாழ்ந்த சிறுதொகை ஆரியரைத் தம் மகத்தே விழுங்கி, அவர்களின் மொழிக்குத் தாம் அறிந்திருந்த தொழில்கள் செயல்களைக் குறிக்கும் சொற்களைக் கொடுத்து அதனை வளம்பெறச் செய் தார்கள் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிது மில்லையாகும்.''

இவ்வுண்மைகளைச் சிறிதும் கருத்திற்கொள்ளாத நம்மவருள் ஒருவர், தமிழ் தனித்தியங்கும் ஆற்றலில் லாதது; சங்க நூல்களில் மிகப் பல வடசொற்கள் இருக்கின்றன; தமிழிலுள்ள சொற்கள் வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்தப் போதிய அளவு தானு மில்லையென எழுதிவருகின்ருர். இவ் வாசிரியருக்குத் தமிழ்ச்சொற் கள் எவை, வடசொற்கள் எவையெனக் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்பதை நாம், "தமிழ் ஆராய்ச்சி" என்னும் நூலிற் காட்டியுள்ளோம். வடமொழிப் பண் டிதர்களே திராவிடச் சொற்கள் எனக் கூறுகின்றவை களை யெல்லாம் இவர் வடசொற்கள் என்கிருர். தலைச் சுழற்சி உள்ளவனுக்கு உலகம் சுற்றுவது போல் தோன்றுவது இயல்பே யாகும். அவ்வாசிரியர் தாம் வடசொல் எனக் காட்டும் தமிழ்ச் சொற்களை தக்க வாறு நாட்டும் அளவில் அவர் ஆராய்ச்சிக்கு எவரும் செவி கொடுப்பாரல்லர்.[2] ஆயினும், அவர் மனப்

[2] When a word is not to be found in any of the Indo-European languages allied to Sanskrit, but is found only in Tamil, that does not belong to Sanskrit. When a word is an isolated one in Sanskrit without a root and without derivatives, but is surrounded in Tamil with collateral derivative words. that word is of Tamil origin—Tamil Studies-p. 155

பான்மை யாது என்பதைத் தமிழ் அன்பர்கள் அறிந்துள்ளார்கள்.

அகத்தியர்

அகத்தியரைப்பற்றிய செய்தி முதன் முதல் மணிமேகலை என்னும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. "ஓங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுரைப்பத்-தூங்கையிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்" "அமர முனிவன் அகத்தியன் றனாது கரகங் கவிழ்ந்த காவிரிப் பாவை" என வரும் மணிமேகலை அடிகளை நோக்குக. மணிமேகலை ஆசிரியர் காலத்தில் அகத்தியர் வரலாறு பழங்கதையாக வழங்கியதென நன்கு தெரிகின்றது. கி. பி. முதல் நூற்றாண்டு வரையில் தெற்கே அகத்தியர் கோயில் இருந்ததென்பது பெதுருங்கேரியர் அட்டவணை என்னும் உரோமன் நூலால் தெரிகினறது. அக்கோயில் அகத்தீச்சுரம் எனப்படுகின்றது.[1] அகத்தியர் என்னும் பெயர் உச்சரிப்பு வேறு பாட்டால் அகஸ்தஸ் எனக் கருதப்படடது. அது அகத்தியரையே குறிக்கிறதென யோவியூடுபிருஎல் என்னும் பிரான்சியர்

---

[1] It is with feeling of interest that we read that there existed in the little state of Cochin a temple. dedicated to Augustus at Muziris. Let us open the book of R. Sewell " list of antiquarian remains " Vol. 1. Page 256. we read there that the pronunciation of Agastyesvaram a town on the sea coast which figures in the maps of the period was Aguteshuer and possessed a temple celebrated to the worship of Agastya. In my opinion the Roman maps of those days mentioned Aguste instead of temple Agastya. The worship of Augustus the emperor, in the south of India, is very unprobable and would be better accounted for by a confusion of names; in particular Augaste in the place of Agastya. Jouveau Dubreuil—The V.J.O. mythic society vol-xix. P. 180.

ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார். தென்னாட்டில் அகத்தீச்சுரம், அகத்தியான் பள்ளி முதலிய பழைய கோயில்கள் உண்டு. தென்னாட்டில் அகத்தியர் என்னும் பெயருடைய சிவனடியார் ஒருவர் மிகப் பெருமை பெற்று விளங்கினர் எனத் தெரிகின்றது. இவருடைய வரலாற்றோடு பல கற்பனைக் கதைகளும் காலத்தில் வந்து சேர்ந்தன. அகத்தியர் பிராமணர் என்றும் அவர் ஆரியரென்றும் புராணக் கதைகளால் மக்கள் நம்பத் தொடங்கிய பிற்காலத்தில் ஆரியக் கட்சியினர் தமிழ்க்கட்சியினரை அடிப்பதற்கு ஆரிய முனிவர் ஒருவரே தமிழுருக்கு இலக்கணம் செய்தார் என்னும் கற்பனைக் கதையைத் தோற்றுவித்தனர். இவ்வாறு தோற்றுவிக்கப் பட்ட பல கற்பனைகளை சைவ வைணவ புராணங்களிற் காணலாகும். அகத்தியர் பிற்காலத்தில் தமிழோடு தொடர்பு படுத்தப்பட்டாரென்பது, மேல் நாட்டாசிரியர்களுக்கும் உடன்பாடாகும்[2]. பண்டிதர்சவரிராயனவர்கள் அகத்தியர் என்னும் தலைப்பின் கீழ் கூறியுள்ள குறிப்பு வருமாறு: "அகத்தியர், தெற்கின் கண்ணுள்ள 'பொதியில்' (பொதிகை) மலையை அடைந்து அங்கு நிலை பெறு முன்னர், முதற்கண் இருந்தது காவிரியின் பிறப்பிடமாகிய குடகு மலையாம். அம்மலைப் பிரதேசம் பூர்வம் வில்லவன் வாதாபி என்ற அசுரர்க்கு உரியது; அவரைக் கொன்று அதனைக் கொண்டனர். இதற்குப் பதின்மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் சில காலம் அவர் கோதாவரி தீர்த்தத்திலும் குடியிருந்ததாக இரா

---

[2] The Tradition that that the Brahman sage Agastya led the first Aryan colony to the Pothiya Hill and created Tamil literature probably rose in a later age, after the Brahman influences had gained the ascendant in the south, on the basis of the legends in the Sanskrit epics—Cambridge History of India-p 596 L. D. Barnett M.A.

மாயணத்தால் அறிகிறோம். இராமாயண காலத்தின் பின்னரே, அகத்தியர் தெற்கேசென்று பாண்டியர் அநுசரணை பெற்றுப் பொதியிற்கண் வாழ்ந்தனராதல் வேண்டும். குடமும் பொதியிலும் அகத்தியர்க்கு இருப்பிடமான காரணத்தால் இவ்விரண்டிற்கும் 'மலயம்' என்ற பெயர் வடநூல் வழக்காயிற்று. இவர் குடகினின்றும் தெற்குப் போந்தாராதலின் இவருக்குக் குட முனி என்ற பெயருமுண்டு. இப்பெயருக்குக் காரணம் அறியமாட்டாதார் குடமுனி என்பதற்குக் 'கும்பஜன்' என்று பொருள் கண்டு, அதற்கேற்பப் பொருந்தாக் கதைகளையும் நூல்களுள் எழுதிப் புகுத்தினர். அம்முனிவர்க்குக் "குறுமுனி" என்ற பெயர் 'குறுக்கு' (Kurukh) மொழி சம்பந்தமாக வந்த பெயர்போலும். 'குறுக்கு' குட நாட்டார்மொழி"[1] இதுபோலவே, ஆறுமுகம் (அமைதியுள்ள முகம்) என வழங்கிய முருகன் பெயர், ஷண்முகம் என வடமொழிப் படுத்தப்பட்டுப் பின் முருகக் கடவுள் ஆறு தலையுடையவராயினர் எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். புலத்தியன் என்னும் பெயரை புல்-அகம்-தியன் எனப் பிரித்துத் திரண தூமாக்கினிஎன வடமொழியாளர், தம் மொழிப்படுத்தினர் எனக் கூறுவாருமுண்டு. இவ்வாறு நிகழ்ந்தமைக்குப் பல எடுத்துக்காட்டுக்கள் உண்டு.

பழைய தமிழ் நூல்களில் வரும் மறை, நான்மறை என்பன இருக்கு முதலிய ஆரிய வேதங்களைக் குறிக்கின்றனவென்று வடமொழியாளர் கூறுகின்றனர். கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டளவிற் செய்யப்பட்ட அமரகோசம் என்னும் நிகண்டில்,வேதம் மூன்று எனக்கூறப்படுகின்றது. ஆகவே கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பே, வேதம் நான்கு என்னும் வழக்கு உண்டாயிற்று. மூன்றாயிருந்த வேதத்தை வியாசர் நான்காக்கினர். வியாசர் என்னும்

[1] The Tamilian antiquary No. 7. P. 89

பெயர் அரசாங்க வரலாற்றுப் புலவருக்குப் பெயராக வழங்கியதெனக் கூர்ம புராணம் கூறுகின்றது.[2]

தொல்காப்பியர்

தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் இன்று உள்ள தமிழ் நூல்களுள் மிகப் பழமையுடையதெனக் கருதப்படுகின்றது. இந்நூல் செய்தவரின் பெயர் யாதென அறிய முடியவில்லை. ஆகவே அவர் தொல் காப்பியம் செய்தமையின் தொல்காப்பியர் எனப்படுவர். இவரின் இயற்பெயர் திரண தூமாக்கினி என்றும், இவர் தந்தை சமதக்கினி என்னும் பிராமணர் என்றும் நச்சினார்க்கினியர் காலத்தில் ஓர் வரலாறு வழங்கினதெனத் தெரிகிறது. ஆரியர், தமிழர் போராட்டக் காலங்களில் உண்டாக்கப்பட்ட கற்பனைக் கதைகளுள் இதுவும் ஒன்ருகும். சமதகினிமுனிவர் கி.மு. 2000 வரையில் இருந்தவர் ஆவர். தொல்காப்பியர் காலம் கி. மு. ஆரும் நூற்ருண்டுக்கும் கி. மு. 3-ம் நூற்ருண்டுக்கும் இடைப்பட்டது. ஆகவே தொல்காப்பியர் சமதக்கினியின் புதல்வர் என்பதும், அவர்பெயர் திரணதூமாக்கினிஎன்பதும் கற்பனைகளேயாகும். காப்பியம் என்னும் பெயர் காவியம் என்பதன் திரிபு எனச் சிலர் வாதம் புரிகின்றனர். தொல்காப்பியம் என்னும் பெயர் பழய இலக்கணவரம்பைக் காப்பது என்னும் பொருளில் அமைந்ததென்பது அறிஞர் கருத்து. தொல்காப்பியர் புதிதாக ஒரு நூலை இயற்றி அதற்குப் பழைய நூல் என்னும் பொருளில் தொல்காப்பியம் எனப் பெயரிட்டார் எனக் கூறுதல்பொருந்தாது. இப்பெயரைத் தொல்+காப்பி+அம், அல்லது தொல்+காப்பு+இயம்எனப்பிரிக்கலாம்.

---

[2] Vyasa was a term used to denote the state historigrapher vide கூர்ம புராணம் வியாதர் வரலாற்று Sargam —Tamil literature p. 6.—Prof. M. S. Purnalingam Pillai.

காப்பி என்பதற்குக் காப்பது என்று பொருள். தொல் காப்பியத்தில் காவியத்துக்குள்ள பகுதிகள் எவையும் காணப்படவில்லை.

வீரமாமுனிவர் தமிழுக்கு இலக்கணஞ்செய்து அதற்குத் தொன்னூல் விளக்கம் எனப்பெயரிட்டனர். எக்கருத்துப்பற்றித் தொன்னூல் விளக்கம் எனப் பெய ரிடப்பட்டதோ அதே கருத்துப்பற்றியே தொல்காப்பி யம் என்னும் பெயரும் இடப்பட்டதென்பது தெள்ளிதிற் புலனாகும்.

இவர் அகத்தியரின் மாணக்கர் என்னும் வரலா றும் ஒன்றுள்ளது. தொல்காப்பியத்துக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் செய்த பனம்பாரனார் இவர் அகத்தியர் மாணவ ரென்றோ அல்லது, இவர் அகத்தியத்தைப் பின்பற்றி நூல் செய்தாரென்றோ கூறவில்லை. தொல் காப்பியரும் அவ்வாறு யாண்டுங் கூறவில்லை. அகத்தி யர் தொல்காப்பியரை வடநாட்டுப் பிராமணரோடு தொடர்பு படுத்தும் புதியகதைகள் தோன்றிய பின்பே இவ்வகைக் கதைகள் தோன்றி யிருக்கலாம்.

தொல்காப்பியர் பலவிடங்களில் வடநாட்டு வழக்கு களைத் தென்னாட்டு வழக்குகளோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டு கின்றமை கொண்டு மேல்நாட்டு வீரமாமுனிவர் டாக்டர் போப்பு முதலியோர் தமிழ்கற்கும் தம்மினத்தவர் கற்றுக்கொள்ளும் முறையில் இலக்கணஞ் செய் ததுபோலத் தொல்காப்பியரும் தமிழ் கற்பாரும் வடமொழி அறிந்தாருமாகிய ஆந்திர நாட்டவர் முதலியோரும் தமிழ் கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தொல்காப்பியஞ் செய்தாராகலாம். தமிழில் திசைச் சொல் எனப்படும் செப்பு என்னுஞ் சொல்லை இவர் பல் இடங்களில் ஆண்டிருத்தல் பற்றி இவர் தெலுங்கு நாட்டவராகலாமோ என்பது சந்தேகத்திற்கு இடனாகின் றது. இந்திரனின் தலைநகராகிய அமராபதி கிருஷ்ணா நதி முகத்துவாரத்தில் உள்ளது. இந்திரனிலிருந்து ஐந்திரம் தோன்றியதாயின், ஐந்திரம் ஆந்திரநாட்டோடு

சம்பந்தப்பட்ட நூலேயாகும் "ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்" எனப்படுதலால் இவர் ஆந்திரர் என்பது மேலும் வலியுறுவதாகும். இந்திரன் மதுரையில் சோமசுந்தரக் கடவுளைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தவரலாறு திருவிளையாடற் புராணத்திற் காணப்படுகின்றது. இந்திரன் ஆரிய வர்த்தத்தில் உள்ளவனாகத் தெரியவில்லை. தொல்காப்பியர் இலக்கணஞ் செய்வதற்குமுன் தமிழில் பல இலக்கணங்கள் இருந்தன.

சங்க நூல்கள்

(1) நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்குப ரிபாடல்
கற்றறிந்தார் பேசுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்தகைத்த வெட்டுத் தொகை

(2) முருகு பெருகுநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி—மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல் குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத் தோடும் பத்து.

(3) நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
மெய்ந்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு*

சில குறிப்புக்கள்

(1) திராவிடம் சம்பந்தமான மொழிகள் மத்திய மாகாணங்களிலும் அவைகளின் அயலேயுள்ள வடநாடுகளிலும் பேசப்படுகின்றனவென்று நன்கு அறியப்பட்டுள்ளது. பலுச்சிஸ்தானத்தில் தனித்து வழங்கும் பிராகூய் மொழியும் திராவிடத்துக்கு இனமானது என்று அறியப்படுகின்றது. இவைகளைக் கொண்டு ஆரியர் இந்திய நாட்டை அடைவதன் முன் வடநாட்டின் பெரும்பகுதி திராவிடர் வசம் இருந்ததென்பது

* பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பெரும்பாலன பிற்காலத்தவை. கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டிலோ, அதற்குப் பின்னோ இருந்த புலவர் ஒருவர் சங்க காலத்தைபற்றிய விளக்க மின்மையால் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

ஐயம் இன்றி அறியப்படுகின்றது. கிரீசிலும் இந்திய ஆரியரின் சகோதரர்களாகிய ஆரியர் சென்று குடியேறினார்கள். இரண்டு நாடுகளிலும் புதிதாகக் கொண்டு வரப்பட்ட நாகரிகத்தில் பழைய மக்களின் நாகரிகம் பெரிதும் இருத்தலைக் காணலாம் பழைய காலத்தில் திராவிடம் அல்லது திராவிட சம்பந்தமான மொழிகள் வடக்கே வழங்கின என்று நாம் ஏற்றுக்கொண்டால்—இவ்வுண்மையால்—சமக்கிருதம், பிராகிருதம், பிராகிருதத்தின் வழி வந்தனவெனப்படும் இந்துஸ்தானத்தின் மொழிகளைப்பற்றிய பல உண்மைகள் வெளிச்சமடையும். பழைய மொழிகளுக்குப் பதில் புதிதாக வந்த ஆரியம் நாட்டப்பட்டு உணரப்பட்டாலும் பழைய மொழிகளின் அடையாளங்கள் அங்கும் இங்கும் தோன்றுகின்றன. இது அழுத்தமான தரையினிடையிடையே திடுமென மலைகள் கிளம்பித் தோன்றுவனபோலாகும். புதிய மொழிகளைப் பேசுகின்றவர்கள் பழைய தனிப்பட்ட ஒலிமுறைகளைக் காப்பாற்றுவார்கள். பழைய கருத்துக்கள் போக்குக்களின் அடையாளங்கள் புதிய போர்வையில் காணப்படலாம். பழைய பிரான்சின் கால் (Gaul) மொழியின் இடத்தை இலாத்தின் மொழி ஏற்றது. இது உரோமன் குடியேற்ற மக்களாலும் உரோமன் படை வீரராலும் நேர்ந்தது. இன்று பிரான்சு மொழியில் கால் மொழி உற்பத்திக்குரிய மிகப் பல சொற்கள் காணப்படுகின்றன; ஆனால், அதின் இலக்கணத்தில் இங்கும் அங்கும் கெல்திய சார்புகள் காணப்படுகின்றன.-Dravidic Studies-p 3 Mark Collins, B.A.Ph.D.

(2) கி. மு. 1000 வரையில் வங்காளத்தில் ஆரியம் வழங்கவில்லை எனத் தெரிகின்றது.—Origin and development of Bengali language p 70-S. K. Chatterji

(3) ஒரு காலத்தில் திராவிடர் கோமுஸ் (Hormuz) நீரிணைக் கூடர்கத்தென் கிழக்கு அரபியர்விற் காணப்பட்டார்கள்.

—The new review Vol. 3—G. R. Hunter.

PRINTED AT THE B. N. K. PRESS, MADRAS. PAPER SUPPLIED BY PARTY